

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een mislukte Samenzwering

N° 2057

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Mislukte Samenzwering

HOOFDSTUK I.

HET BRIEFJE

Knights Bridge, in het hartje van Londen, is een zeer brede straat, in het verlengde van de beroemde Kensington Road. Tezamen vormen zij de zuidelijke begrenzing van het nog bekender Hyde Park.

Deze brede verkeersweg telde vroeger tal van prachtige, oude herenhuisen die met grote kosten moesten worden onderhouden. Dit is waarschijnlijk wel de voornaamste oorzaak geweest, dat tal van die huizen door haar eigenaars zijn verkocht, waarna zij als kantoren of voor andere handelsdoeleinden werden ingericht.

In een van die huizen is enige jaren

geleden door een Italiaan een groot café-restaurant geopend, op Parijse leest geschoeid en in dit restaurant speelt een gedeelte van het avontuur, dat John Raffles bijna het leven kostte.

Het was omstreeks half acht in de avond en de fraai gedecoreerde leeszaal van het prachtige, voor het grootste deel geheel verbouwde huis, was gevuld met goed geklede gasten, die daar zaten te dineren en bijna aan het einde van hun maaltijd waren gekomen.

Zacht klonken de tonen van een bescheiden strikje, want de eigenaar van «Café Pinzella» was de mening toegedaan, dat men iemand die goed eet,

nimmer met krasse middelen, zoals bij voorbeeld een jazz-band, mag afleiden van die edele taak.

In zijn inrichting moest men desnoods in staat gesteld worden met elkaar te praten, zonder zijn stem te verheffen. Signor Pinzalla placht altijd met woedende gebaren te foeteren over de Poolse Landdagen waartoe men een zo waardige plek als een eetzaal, in maar al te veel gevallen gedegradeerd had. Wat hem betreft mocht de muziek, indien men die dan onontbeerlijk achtte, nooit luider klinken dan het gezoem van een bromvlieg!

De zaal begon langzamerhand leeg te lopen. Zo goed als alle heren, die daar aanwezig waren, droegen reeds avondtoilet en hunne dames waren behangen met de fonkelende juwelen, die bij het genieten van Shakespeare of Shaw schijnen te behoren.

Ook kon de opmerkelijke toeschouwer de ontdekking doen, dat er vrij wat officieren van de Land-, Zeemacht en de R.A.F. in hun onberispelijk zittende uniformen waren.

De kellners, uitmuntend afgericht, liepen zonder enig gerucht heen en weer. Men hoorde niets anders dan het zachte gerinkel van de zilveren vorken op het feine porselein, nu en dan een zilver lachje uit een vrouwenmond, het zingen van de violen en het gedempte praten van de gasten.

Ja, het was wel een zeer gedistingeerde zaak, die nieuwe inrichting van Signor Pinzella.

Niet ver van de brede toegangsdeuren, een weinig verborgen achter een manshoog, mahoniehouten schot, zaten twee heren, ongeveer tien jaren in leeftijd verschillend en waarvan de ene een weinig begon te grijzen aan de slapen, die hun maaltijd zo goed als beëindigd hadden, want hun zilveren dessertmesjes sneden reeds behoedzaam de schil van een sinaasappel. Beiden waren in rok.

De oudste was John Raffles, de jongste was zijn trouwe vriend Charles Brand. Zij waren pas enkele dagen te

Londen terug, na tal van avonturen in Frankrijk. Feitelijk zaten zij zonder enige bedoeling juist in dit nieuwe eetpaleis, want zij waren er toevallig langs gereden, na een bezoek, dat Raffles aan een Frans geleerde had gebracht, die hij zeer goed kende en die voor een week zijn intrek had genomen in het Alexandra Hotel, ongeveer vijf minuten gaans verder gelegen aan dezelfde straat, dichtbij een der ingangen van Hyde Park.

Raffles had zich toen herinnerd, dat men op de Windsor Club, waarvan hij onder de naam van Lord William Aberdeen, vice-président was, veel goeds had gezegd van deze nieuwe inrichting en zijn uitnemende kok, een Fransman, die Escoffier naar de kroon stak.

Na enige ogenblikken zei Brand, zijn vingers in het bakje van groen kristal, gevuld met geurig water, dompelend:

— Dat strikje lijkt mij goed toe!

— Het is uitstekend, Charles.

— Er is geannonceerd, dat het Hongaren zijn!

Raffles haakte de schouders op, wierp even een snelle blik naar de kleine verhoging, waarop de zes musici gezeten waren en antwoordde:

— Dat klinkt goed. Maar het zou mij niets verwonderen wanneer zou blijken, dat er zich geen enkele Hongaar onder bevond, of het zou de tweede viool moeten zijn. De eerste alt heeft een Duits type en de celist heeft iets Russisch! Maar wat zou het, men steekt hen in Hongaarse uniformen en omdat alleen hun instrumenten behoeven te spreken, merkt niemand het bedrog.

— Welke indruk maakt de zaal op je?

— De zaal is zeer weinig Engels, Charles, maar er valt niets op aan te merken, noch wat de inrichting, noch wat de verlichting betreft. De kok zal waardig zijn een koning te dienen. De gehele inrichting getuigt van een verfinde, geoefende smaak. Maar je zult evengoed als ik reeds gemerkt hebben, dat er iets eigenaardigs cosmopolisch is aan de zaal zelve. Dat ligt natuurlijk

niet aan de zaal zelve, maar aan de bezoekers. Het is zonderling, maar bij mij wekken die mensen aanstonds de indruk, dat wij ons niet onder Engelsen bevinden, zoals, bijvoorbeeld, in het Alexandra Hotel, waar een vreemdeling een grote uitzondering is!

— Zeg dat aan Signor Pinzella en hij zal je omhelzen! zei Brand lachend. Dat was immers juist zijn doel, zoals hij aan een nieuwsgierig journalist verklaard heeft. En laten wij maar eerlijk zijn, wij Engelsen, wij vinden dat wel aardig! Ik heb een paar vrouwen opgemerkt, die een twintigtal jaren geleden zeker niet door de portier van het hotel Cecil, zaliger nagedachtenis, zouden zijn toegelaten! Zij zijn wat al te chic, zij geuren juist een beetje te sterk, zij kijken juist even te brutaal rond.

— Als het tegenwoordig opvalt, Charles dan moeten zij het al zeer onbeschaamd doen! antwoordde Raffles spottend. Maar ook dit schijnt er bij te horen. Zij gedragen zich tenminste behoorlijk.

Op dat ogenblik schreed een zeer bevallige vrouw met rossig haar, groot, slank, op haar schoentjes van goudbrocaat, in een wolk van fijn parfum, langs het tafeltje, waaraan de twee vrienden gezeten waren.

Haar grote ogen gingen onder de sierlijk bijgewerkte wenkbrauwen, onder het lopen zoekend rond en tenslotte nam zij, geheel alleen, plaats aan een tafeltje, dicht bij de estrade, waarop het strikje zich had opgesteld.

Zij ontdeed zich langzaam van haar handschoenen, zei iets, zonder zelfs op te zien, tot de vlug toeschietende kellner, en keek toen pas langzaam rond, zonder schijnbaar op te merken, hoe zeer zij allerwege de aandacht trok door haar exotische schoonheid.

Zij had een ovaal, zacht olijkleurig gelaat, waarbij de grote blauwe ogen zonderling afstaken.

Een scherp oog zou ontdekt hebben, dat het rosse haar niet geverfd was, maar van nature de kleur had van rood goud, waarop de zon schijnt. Haar kle-

ding, zonder in het minst opvallend te zijn, was buitengewoon elegant.

— Een buitengewoon mooie vrouw, zei Brand zacht, die niet had kunnen nalaten zich voor een paar tellen op zijn stoel rond te draaien, teneinde naar haar te kijken. Zij trekt ieders aandacht. Ik zou...

Hij hield plotseling op en keek verbaasd naar het gezicht van Raffles, die zijn ogen half had dichtgeknepen en door de wimpers naar de vrouw keek, maar onmiddellijk vol ijver zijn vingers weer ging wassen, toen de schone onbekende zijn kant uitkeek.

— Verwonder je niet, Charles, begon hij glimlachend. Ik ben hard aan het werk en dan knijp ik altijd zo mijn ogen half dicht. Mijn hersens werken, zie je! Ik zoek, ik tracht te vinden. Ik weet bijna zeker, dat ik die vrouw eerder gezien heb, maar ik kan mij met de beste wil van de wereld niet herinneren, waar en wanneer dat was. Het moet vrij lang geleden zijn, sedert ik haar zag. Het was ook niet hier; wat drommel waar kan ik die grote, onschuldige ogen, met hun geheimzinnige uitdrukking dan toch gezien hebben! Dat ovale olijkleurige gelaat, die regelmatige tanden. Ik weet nu bijna zeker, dat het onder zeer eigenaardige omstandigheden was. Charles, laten wij maar heengaan.

Hij maakte reeds een beweging naar zijn binnenzak teneinde naar zijn portefeuille te grijpen, toen Brand hem plotseling zag ophouden en met een strak gelaat voor zeer korte tijd onbewegelijk naar de vrouw zag staren, zodat hij zich niet kon beheersen en op zijn beurt vol verwondering weer omkeek.

— Niet kijken, Charles, beval Raffles fluisterend.

— Wat is er dan? vroeg Brand verast.

— Wat denk je dat ze deed?

— Edward, je weet, dat ik niet sterk ben in raadseltjes.

— Ze drukte de kellner daareven bliksemsnel een stukje papier in de handen!

— Een minnebriefje, een afspraakje?

— Vrouwen van haar uiterlijk maken geen afspraken met kellners. Zeker niet op deze wijze. Daarenboven is die kellner de leeftijd te boven, waarop men aanspraak kan doen gelden op de tederheden van een vrouw als zij!

— Dan is het natuurlijk iets anders geweest, besloot Brand doodkalm. Als wij nog een bedrijf van die revue willen zien, zullen wij ons moeten haasten.

Als met tegenzin stond Raffles op, liet zich door de kellner zijn jas en hoed geven, betaalde en verliet de eetzaal, door Brand gevolgd.

Op het vlak bijgelegen parkeerterrein vonden zij de blauwe limousine met Henderson, de reus, achter het stuurwiel.

— Naar het Alhambra, James! beval Raffles. Maar Brand zag wel aan zijn vriend dat die aan geheel andere dingen dacht dan aan de nieuwe revue en de wereldberoemde komiek, die daar in zou optreden.

En wat later kon hij opmerken, dat Raffles zich ternauwernood om die revue bekommerde, op de verkeerde ogenblikken lachte en ook volstrekt geen oog had voor de werkelijk buitengewoon fraaie balletten, die hem anders steeds plachten te boeien.

Na het eerste bedrijf, verlieten zij het grote amusementspaleis weer en reden vandaar naar de Oxford Street, waar zich het fraaie huis verheft, hetwelk op zijn eerste en tweede verdieping de zalen en logeervertrekken bevat van de Windsor Club.

Bij het uistappen zag Raffles een donkergrijze, gesloten auto voor het trottoir staan, die dadelijk zijn aandacht trok, niet omdat het zulk een bijzondere wagen was, maar omdat zoeven voor zeer korte tijd, een gelaat zich voor een der raampjes had vertoond, dat hij wel dadelijk moest herkennen, want het had reeds een paar uren lang al zijn gedachten in beslag genomen.

Het was het gelaat van de mooie, rossige vrouw, uit het café Pinzella.

Bijna instinctief had Raffles, zonder Brand iets te zeggen, zijn eigen gelaat afgewend en Brand mee naar binnen getrokken.

De twee vrienden schreden haastig de vestibule door, gingen met de lift naar boven, gaven hun overjassen af aan de vestiaire en traden een ogenblik later de grote conversatiezaal binnen, waar het op dat uur druk was.

Zij waren ternauwernood enige stappen het vertrek binnen, of een jongeman met een hazenlip en een wijkend voorhoofd, zeer weinig haar, maar buitengewoon veel tanden, sprong uit zijn stoel op, ging op Raffles toe en begon met een dunne, slepende stem:

— Mijn waarde vice-president, dat is een gelukje voor ons allen en vooral voor de man, die ik de eer en het voorrecht had, hier vanavond te mogen introduceren. Mijn waarde, sta toe, dat ik je voorstel aan onze vice-president, Lord Aberdeen — Grootvorst Iwan Slarotdimov.

De twee heren bogen tamelijk stijf voor elkaar, zoals dat de gewoonte is in deftige clubs en toen Raffles zich weer oprichtte, keek hij in een schoon, regelmatig, enigszins bleek gelaat.

Terwijl hij de hem toegestoken hand nog even krachtig vasthield, zei hij:

— Uw naam klinkt mij zeer bekend in de oren. De Slarotdimov zijn een zeer oud geslacht. Herhaalde malen zag ik het landgoed van uw voorouders aan de Wolga, tegenover Yaraslav. Mag ik vragen of u het bewoont?

— Heel gelukkig niet, mylord! antwoordde de jonge edelman met een guitig glimpje in zijn donkergrijze ogen. Ik kan u verzekeren, dat het daarginds niet zo heel erg opwekkend is, vooral niet 's winters. Overigens ik ben eigenlijk geen echte Slarotdimov, ik behoor tot een zijlinie. Ik herinner mij echter zeer goed, dat ik als knaap herhaaldelijk oom Alexis, die toen al knapjes oud werd, daarginds het landgoed heb bezocht. Ik ben er echter in jaren niet geweest. Ik reis tamelijk veel.

— Dat verklaart waarom u op onze Stonehynges is gestuit, zei Raffles glimlachend. Ook hij reist zeer veel.

Het jongemens met de hazenlip riep opgewonden uit, terwijl zijn vele tanden schenen te blikkeren als die van een boos paard :

— Ik ontmoette hem te Parijs ten huize van de Chileense gezant. Ik had daar een introductie van...

— Natuurlijk van een bekoorlijke jongedame, hielp Raffles hem op zijn beminnelijkste toon. We kennen je veroveringen Stonehynges. Nu, excellentie, ik hoop dat u zich uw verblijf in onze club niet zult beklagen. Wij Engelsen hebben een enigszins wonderlijke opvatting van gezelligheid, die van de Russische afwijkt. Denkt gij lang in Londen te blijven ?

— Ik denk een maand, misschien iets langer. Ik wilde zeer gaarne, niet alleen uw beroemde « Cup » tussen Oxford en Cambridge, als wel de Derby wedrennen meemaken.

— Dan zult u aan ruim één maand niet genoeg hebben, excellentie. Die wereldberoemde sportgebeurtenissen zijn met een tijdruimte van minstens zeven weken van elkander gescheiden. Nu, ik hoop dat u zich bij ons zult amuseren !

Nogmaals een korte buiging en Raffles begaf zich naar zijn gewone plaats, die bijna altijd voor hem werd vrijgehouden, links van de grote haard, die nog lustig brandde, ofschoon de lente reeds haar intrede had gedaan.

Brand was hem gevolgd en de twee mannen waren vrij spoedig in een gesprek verdiept, over de toestand in Palestina, met de gezantschapsattaché, en een ambtenaar van Downing Street.

Ongeveer een kwartier later trad een der clubbedienden binnen in zijn lichtbruine uniform en kondigde met luider stem aan :

— Telefoon voor grootvorst Slarotdimov !

De man radbraakte de naam op een vreselijke wijze, maar desniettemin stond vorst Iwan dadelijk op uit zijn

stoel en volgde de man buiten het vertrek.

Hij bleef nauwelijks tien minuten weg en toen hij binnenkwam, verbeelde Brand zich, dat er zich twee ronde, lichtrode plekjes vertoonden op de bleke wangen van het fraai gevormde geelaat van de jonge Russische edelman.

— Het gesprek schijnt hem te hebben opgewonden, zei Brand zacht tot Raffles. Deze knikte slechts zonder te antwoorden. Er was nog nauwelijks een kwartier verlopen, of vorst Iwan begon herhaaldelijk zijn polshorloge te raadplegen, stond toen haastig op en begon vlug afscheid te nemen.

Het was duidelijk, dat de jonge Stonehynges zich gereed maakte om zijn nieuwe kennis te vergezellen, maar Slarotdimov scheen hem lachend af te poeieren en het jongste lid van de Windsor Club droop teleurgesteld af.

Raffles boog zich zover mogelijk naar Brand over en fluisterde zacht :

— Wacht hier op mij. Ik kom zo spoedig mogelijk terug.

Het volgende ogenblik had Raffles de zaal verlaten, op de hielen van de jonge Rus.

Er verliep een uur, er verliepen twee uren, het sloeg middernacht, de leden begonnen te vertrekken, met moeite hun geeuwen verbergend en nog altijd was Raffles niet teruggekeerd. Brand begreep niets van die langdurige afwezigheid.

Het sloeg half één en er waren nog maar drie hardnekkige leden aanwezig, onder wie Stonehynges, die half sliep, toen Raffles weer binnentrad, op Brand toeliep, hem onder de arm nam om hem naar een stil hoekje te voeren en daar op fluisterende toon begon, onhoorbaar voor de anderen :

— Een merkwaardige avond, Charles. Hij is met haar weggereden en zij schijnt hem heel goed te kennen.

— Wie is hij en wie is zij ? vroeg Brand onthutst.

— Hij is onze introducé van vanavond, grootvorst Iwan Slarotdimov, en zij is, helaas, haar naam weet ik nog

niet, maar gelukkig weet ik wel, wie zij is, want terwijl ik het tweetal volgde in een gewone taxi, Charles, schoot het mij plotseling als een bliksemstraal te binnen, waar ik die vrouw voor het eerst heb gezien. Ik was nog heel jong en zij niet veel meer dan een kind! Het was in 1944, drie maanden voor het laatste Duitse von Runstedt-offensief in de Ardennen en wij hadden het lieve schepseltje gesnapt in haar uniform van

hulpverpleegster, juist toen zij bezig was, de portefeuille van een Amerikaans stafofficier na te snuffelen.

— Een spionne! fluisterde Brand, Raffles bij de arm vattend.

— Een Duitse spionne, Charles, die het Engels spreekt, zoals jij of ik en nu valt mij plotseling ook haar naam in: Irma Kellermann!

HOOFDSTUK II.

HET WESPENNEST

Brand keek Raffles met ogen vol ongelooft aan en herhaalde fluisterend:

— Een spionne? Nu? Hier?

— Waarom nu niet en waarom niet hier, als ik vragen mag? hernam Raffles, met hoog opgetrokken wenkbrauwen. De spionage is van alle tijden en van alle landen, en ze bloeit juist op dit ogenblik, nu wij in allerlei moeilijkheden zijn gewikkeld en er in Berlijn een zogenaamde koude oorlog wordt gevoerd, weliger dan ooit. En zoals altijd worden de mooie vrouwen vooruitgeschoven als spionnen op dit schakbord van wantrouwen, bedrog, verraad en arglistigheid. Dat briefje was de inleiding en ik hoop het in handen te krijgen. Maar dit weet ik al wel, die kellner is een Duitser, die actief heeft deelgenomen aan de laatste oorlog. Hij verliet de dienst met de rang van kapitein. Ik heb dit alles nog vanavond weten te vinden. Wat haar aangaat, zij heeft de zonderlingste avonturen beleefd, is filmactrice geweest, de vriendin van Krensky en zelfs de wettige vrouw van

een Spaanse « Grande », zeer rijk, tamelijk oud en die kort na het huwelijk overleed. Zij heeft vervolgens het reusachtige kapitaal, dat zij erfde, zo goed als geheel verspeeld in Monte Carlo en daarna is zij gaan zwerven.

— Dat alles biedt nog geen zekerheid, Edward.

— Ik geef het toe en daarom wil ik mij die zekerheid verschaffen. Er is iets gaande, dat staat voor mij vast. Ik heb, bijvoorbeeld, al weten uit te maken, dat zij op dit ogenblik in intieme relatie staat met een hooggeplaatst stafofficier.

— Hoe komt het dat die vrouw nog leeft? Waarom werd zij destijds niet onmiddellijk tegen de muur gezet, als zij op heterdaad werd betrapt?

— Er was iemand, Charles, die voor haar pleitte, en haar jeugd aanvoerde.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan en vroeg toen met de uitgestrekte wijsvinger op zijn borst:

— Jij?

— Ja, ik.

— Je hebt daar nooit over gesproken

en toch waren wij destijds in dezelfde sector!

— Men spreekt niet over zulke dingen, zelfs tegen zijn beste vrienden niet! Zij heeft tot het einde van de oorlog gevangen gezeten in Rochefort, waar zij werd opgesloten in het politiebureau; maar direct na de Duitse terugtocht, die een inleiding was van de totale instorting der Duitsers op alle fronten, maakte zij van de verwarring gebruik om in een onbewaakt ogenblik te vluchten. Ik heb haar toen niet eens meer teruggezien, maar dat zij het is twijfel ik geen seconde. Het schijnt haar niet te kunnen schelen voor welk land zij spionneert. Zij is geboren om te bedriegen en te verleiden. Maar zij is nu geen kind meer en de zaak is van een verschrikkelijke ernst. Ik zal deze zaak aan het licht brengen, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken.

— Als onze moeite maar niet nutteloos zal zijn en hier maar geen sprake is van een liefdesavontuur.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zei bijna onhoorbaar:

— Neen, Charles. Ik verzeker je dat het heel wat ernstiger is. Intussen, dit zal spoedig blijken. Ik heb het adres van die duitse kellner. De man spreekt eveneens zeer goed Engels, ofschoon met een licht accent. Hij noemt zich Joe Hare, maar hij heet inderdaad Joseph Malkowsky.

— Wie deelde je dat mede?

— Signor Pinzella in persoon!

— Hoorde hij het uit de mond van Malkowsky zelf?

— Neen, een kamermeisje uit het Alexandra Hotel, eveneens een Duitse moet hem hebben gekend en noemde zijn ware naam aan een der kellners van Pinzella, zonder trouwens aan iets kwaads te denken.

— Maar die Italiaan zelf?

— Ook die koestert geen wantrouwen hoegenaamd. Het komt zeer vaak voor, dat hellners een andere naam noemen dan hun eigen. De meesten, Engelsen zowel als Duitsers, geven zich Franse namen, omdat zij in de verbeelding ver-

keren, dat zij dan spoediger zullen worden aangenomen. We zullen nog van nacht aan de arbeid gaan. Teneerste moet ik het briefje hebben, dat Malkowsky uit de handen van Irma ontving en vervolgens moeten wij trachten te ontdekken, wie die Iwan Slarotdimov in waarheid is.

— Maar zijn pas dan, Edward? Hij moet toch nog altijd een pas hebben gebruikt om ons land binnen te komen?

— Mijn beste Charles, het komt mij voor, dat de oorlog, die wij pas achter de rug hebben, je niet veel heeft geleerd. Elk land spionneert, Engeland, net zo goed als Frankrijk en Rusland... Ja, dat land bovenal; het schijnt de Russen in het bloed te zitten. Van jongsaf zijn zij opgegroeid in een sfeer van samenzwering en geheimzinnigheid. Zij kunnen het spionneren niet laten, zelfs als daartoe schijnbaar geen reden is. Ik behoef je alleen maar te herinneren aan die geruchtmakende geschiedenis in Canada, toen Igor Gouzenko, de Russische codeschrijver, het niet langer kon aanzien, dat kolonel Zobotin, de militaire attaché van de Russische ambassade te Ottawa een uitgebreid spionnage-net over Canada spon, dat zelfs tot New York reikte, om de geheimen van de atoombom te weten te komen. Gouzenko deelde zijn ervaringen aan de Canadese bereden politie mede en kon zijn mededelingen met de nodige documenten staven. Als een land zich niet ontziet om midden in oorlogstijd bij zijn bondgenoten te spionneren, dan is het tot alles in staat. Die zaak heeft heel wat stof doen opwaaien, maar je moet niet denken, Charles, dat er daardoor een einde gekomen is aan de spionnage. Iedere regering laat het doen en is het in zekere zin verplicht als middel tot zelfbehoud, maar dat neemt niet weg, dat er grote verschillen bestaan in het stelsel. Er zijn spionnen, die zich niet ontzien voor geld desnoods hun eigen land te verraden en tot dat behoort Irma Kellermann en waarschijnlijk die Joe Hare alias Malkowsky en Iwan Slarotdimov ook. Die man is natuurlijk geen grootvorst of ik mag een staart

krijgen. En passen? Wel, zij worden bij honderden vervaardigd, of liever, er zijn er altijd honderden ter beschikking van de chef der spionage-centrale, die ze dus maar heeft in te vullen en te laten stempelen. En zo 'n paspoort is ingevuld ten name van Iwan Slarotdimov en plotseling kent een oud adellijk geslacht een telg meer. Je moet bedenken dat de Slarotdimovs bij de bolsjewistische revolutie het land zijn uitgeweken, daarom is het bedrog ook niet zo gemakkelijk te achterhalen. De naam heeft echter een voortreffelijke klank, ook hier en het spreekt dus vanzelf, dat aanstonds alle salons en clubs voor een edelman van die naam opengaan! Nu, wij hebben genoeg gesproken. Wij zullen nu eens gaan handelen.

— Wat doen wij het eerst?

— In de allereerste plaats ons uiterlijk veranderen. Dat is bij een zaak als deze meer dan ooit nodig. Want, Charles, het zal wel geen verrassende indruk op je maken, als ik je zeg, dat dergelijke spionnen, zodra zij van een zekere standing zijn, beschikken over zeer veel geld. En al beschouwt een zekere politie-centrale mij als vaderlandloze, als een soort paria, een uitgestotene, ik zal dan toch twee vliegen in één klap kunnen slaan: mijn land dienen en mijn bezit vermeerderen!

— Waar woont Malkowsky, alias Hare?

— Op de vierde verdieping van een oud, vervallen huis in Milton Street, dat is een smalle, duistere zijstraat van Marylebone Road.

— Wat doet Henderson?

— Voorlopig denk ik hem niet nodig te hebben, onze brave reus, tenzij om ons met een onzer auto's naar de plaats van onze bestemming te rijden. Henderson is moedig en zo sterk als een beer, maar helaas, is hij ook even luidruchtig en soms even lomp als die zoolganger en dat kunnen wij tegenover sluwe spionnen niet gebruiken. Want vóór wij verder gaan, Charles, ik behoef je zeker niet te zeggen, dat dit een gevaarlijk grapje gaat worden.

— Ik weet dat we ons leven op het spel gaan zetten. Tenminste, indien de zaak werkelijk van enige omvang en van grote ernst is.

— Dat zal de naaste toekomst wel uitwijzen, Charles. Laten wij maar aan de arbeid gaan, de bedienden zien ons uit de verte al smekend aan, verlangend naar onze aftocht en naar hun bed.

— Maar zij kunnen toch niet weggaan; de arme kerels, vóór mijnheer Stonehynges is opgestapt, die daar als een uil in doodsnood zit?

— Wij zullen hen van dat lastige meubel ontdoen, Charles, zei Raffles zacht.

Hij stapte op de man met zijn hazelip toe, vatte hem onder de arm, trok hem van zijn stoel overeind en riep op gulle, hartelijke toon:

— Komaan, Stonehynges, het is tijd voor je. Je nieuwe vriend komt stellig niet meer terug. Ga de vorst morgenochtend afhalen voor een ritje te paard, bij wijze van verrassing. Waar logeert hij?

— Hier dicht bij, in het Alexandra Hotel.

De ogen van Raffles gingen snel even naar Brand en toen zei hij onverschillig:

— Een uitstekend hotel. Zorg dat er een goed rijpaard voor hem is. Ik doe je zelf het voorstel hem een van mijn rijpaarden aan te bieden. Hij kan Happy day krijgen! Ik vind dat wij onze Russische gast wel een kleine dienst mogen bewijzen. Geen tegenspraak! Morgenochtend om negen uur, zal mijn chauffeur Henderson zorgen, dat het paard gezadeld gereed staat. Voor de deur van het Alexandra Hotel.

Stonehynges putte zich uit in dankbetuigingen en onder aan de trap zei hij nog eens voor de laatste maal:

— Hartelijk bedankt, Mylord!

Een paar minuten daarna hadden Raffles en Brand zich van de praatjesmaker weten te ontdoen.

Het was ruim één uur, toen zij langzaam de Oxford Street inliepen; er waren nog vrij wat voorbijgangers. De blauwe limousine stond nog altijd op

dezelfde plek en Henderson stond er naast, groot en massief. Raffles gaf hem op zachte toon zijn instructies en daarop stapten de beide mannen in.

Tijdens de rit wierp Raffles nu en dan een blik door de geslepen ruit van het ovale achtervenstertje, louter als een bijna instinctieve reflexbeweging, want hij wist zeer goed, dat niemand enige reden kon hebben, Lord William Aberdeen en diens secretaris te achtervolgen.

De auto stond pas stil halverwege een zeer slecht verlichte zijstraat van de Victoria Street. De twee mannen stapten uit en Raffles opende snel een groen geverfde tuindeur in een twee meter hoge muur, waarop de beide mannen uit het gezicht verdwenen van Henderson, die dadelijk weer verder reed.

Hij keerde omstreeks een half uur later terug, maar thans bestuurde hij een wagen, die er op het oog uitzag als een tamelijk veel gebruikte, nogal morsige taxi. Onder de gedeukte motorkap echter, verborgen zich acht krachtige cilindervan een zeer snelle motor en de auto kon dan ook gemakkelijk 120 km. per uur halen als het nodig was.

Hij had zijn wagen nauwelijks tot stilstand gebracht, of hij zag een paar mannen naderen, in wie zelfs zijn geoefend oog slechts met moeite de elegante Lord Aberdeen en de knappe secretaris Brand kon herkennen. Raffles was dan ook genoodzaakt het afgesproken wachtwoord te noemen. Hij zag er uit als een wat slordig gekleed arbeider, met rood haar en een rode hangsnor, een das los om de hals geknoopt, een pet schuin op het hoofd.

Brand was van blond pikzwart ge-

worden, met een diepbruine gelaatskleur als van iemand die veel in de zon heeft gelopen. Hij had het uiterlijk van een gemeentebeambte, een opzichter of iets dergelijks met een actetasch onder zijn arm.

Raffles sprak weder op zachte toon met de reus.

De twee vrienden stapten daarop in de taxi, die zo snel mogelijk naar Park Lane reed, een zeer lange verkeersweg, die langs de oostelijke grens van Hyde-park loopt.

Niet ver van de uiterste hoek van Hydepark, op een plek waar geparkeerd mocht worden, stond de wagen stil en Raffles en Brand verlieten hem en liepen vlug verder, in de richting van de Miltonstreet. Het bleek een smalle, slecht verlichte straat te zijn, met gelijkvormige, lelijke, oude huizen, somber van kleur.

Raffles wierp een blik op de huisnummers en begon toen langs de huizenrij voort te lopen, met Brand aan zijn zijde, totdat hij stil stond bij de ingang van een steeg of een zogenaamd slop, waarbinnen het zo donker was, dat men geen hand voor ogen kon zien. Slechts heel aan het einde pinkte het lichtje van een eenzame, vlak tegen de muur aangedronge lantaarn.

Raffles wees veelzeggend in de duistere geul en fluisterde:

— Daar zullen wij in moeten, Charles, teneinde de woning van de zogenaamde kellner te kunnen bereiken, zonder dat hij het merkt.

— Ik weet zeer precies, Edward, waarheen dit slopje voert! zei Brand, het leidt midden in een wespennest, Edward!

HOOFDSTUK III.

DE SAMENZWERING

Het slop bleek een weinig van de rechte lijn af te wijken en het duurde niet lang of men zag van de straat niets meer.

Aan weerszijden bevonden zich donkere muren, slechts hier en daar van een morsig raam voorzien, achter welks ruiten echter niet het geringste lichtschijnsel was te zien.

Er was dan ook niemand, noch op de straat, noch achter die vensters, die de gangen gadesloeg van de twee donkere gedaanten, die daar vlug heenslopen, tot bijna aan het einde van het slop, waar een blinde muur, nauwelijks een meter breed, iedere verdere doorgang stuitte.

Daar ter plaatse echter ontwaarde het scherpe oog van Raffles het uiteinde van een eenvoudige brandladder en plotseling schoot het hem te binnen, dat die blinde muur deel moest uitmaken van de scheidingsmuur tussen de huizen aan weerszijden, die in het geheel geen tuin hadden, zelfs geen binnenplaats en een kleine ouderwetse schouwburg, waar een derderangs gezelschap optrad en zogenaamde «volksstukken» opvoerde en dat op springen stond.

De twee mannen hadden hier dus vóór zich een van de nooduitgangen van het kleine theater.

Raffles glimlachte tevreden, verhief zich op de punten van zijn voeten en kon met zijn handen juist de onderste sport bereiken van die ijzeren, wankel ladder, die zeker in geen jaren geverfd was.

Hij spande zijn spieren, trok zich hoger op, greep de derde sport en zwaaide zich lenig als een kat, op de ladder.

Brand moest, om dit te kunnen doen, springen, omdat hij minder lang was dan Raffles, maar ook hij slaagde erin, zich op de ladder te werken.

Achter elkander klauterden zij naar boven, totdat zij ter hoogte van het rechtse dak waren gekomen, terwijl de schouwburgzijmuur nog een viertal meters hoger oprees.

Een meter hoger echter, verdween de ladder reeds, via een portaalje in de duistere zijmuur.

— Dat is om te onthouden! zei Raffles zacht. Het kan ons te pas komen.

Van de ladder tot aan de dakgoot was niet meer dan een paar decimeter en een ogenblikje later stonden de twee mannen naast elkaar in die goot, die verdacht kraakte, zodat zij verschrikt stilstonden en vol aandacht fluisterden.

Gelukkig bevonden zij zich vlak bij een tamelijk breed zolderraam, dat weliswaar goed gesloten was, maar dat onmogelijk lang weerstand kon bieden aan de geoefende handen van de grote avonturier.

Een luik bezat het niet en na de beide zijvleugels van het raam behoedzaam te hebben opengeduwd, konden zij nu binnenstappen.

Zij bevonden zich klaarblijkelijk op een stikdonkere zolder.

Het was duidelijk, dat deze zolder zeker niet gebruikt werd door de bewoners, zelfs niet om de was te drogen.

Plotseling deed zich een duidelijk scherp geluid horen, krassend, alsof er een stoel over een houten vloer werd geschoven.

Toen ging een deur open, die dus ergens moest zijn, ofschoon geen van

de twee vrienden een spoor van een lichtkier hadden bespeurd en een man trad op de zolder, die plotseling doorkruist werd met een baan van geel, vrij helder licht.

Indien Raffles en Brand bij toeval in die lichtbundel hadden gestaan, dan zouden zij zonder enige twijfel gezien zijn. Thans echter bleven zij doodstil staan in de duisternis en de man liep haastig de zoldertrap af, ging daar beneden heel voorzichtig een deurtje openen en een oogenblik daarna klonken zijn zachte voetstappen weer op de trap. Het was duidelijk, dat hij niet gehoord wilde worden door de andere bewoners.

Al die tijd bleef de deur geopend, al die tijd doorsneed de baan van geel licht de morsige, sombere zolder.

Niet het minste geluid deed zich echter horen uit de kamer, of het hokje, waartoe die deur dan toch moest behoren.

Zodra echter de man weer in de geopende deur verscheen, zei een driftige, gedempte, maar scherp fluisterende stem:

— Gelooft u niet, dat de zaak te ernstig is, heren, om er onder weg te lopen, teneinde u sigaretten te halen?

— Juist omdat ze zo ernstig is, had ik ze nodig, antwoordde de man, die was weg geweest, even zacht. Zonder sigaretten kan ik nu eenmaal niet goed denken. Nu kunnen we verder gaan, Po-remkin. Je zult een ijverig toehoorder...

Op dat oogenblik ging de deur dicht en het overige was volkomen onhoorbaar.

Geen geluid meer en niet het minste spoor van licht. Het was duidelijk, dat de deur aan de binnenzijde langs alle reuten en kieren voorzien was van een geluiddempende en lichtwerende stof, duffel, molton of rubber.

Raffles, die reeds op het eerste teken van onraad zijn revolver ter hand had genomen, vatte Brand bij de arm en trok hem heel voorzichtig met zich mee in de richting, waar hij de deur vermoedde, die zoeven was geopend en die zich bijna vlak naast de smalle,

wentelende zoldertrap bleek te bevinden.

Daar men onmogelijk in de kamer enig licht op de zolder zou kunnen zien ontstak hij zijn zaklamp en onderzocht zeer nauwkeurig de houten wanden van het kamertje, waarbinnen die geheimzinnige, nachtelijke vergadering zich bevond, totdat hij iets ontdekte, dat een glimlach van voldoening op zijn lippen bracht.

Het was eenvoudig genoeg, het was niets anders dan een kwast in het oude hout, dat door de tijd wat losser was gaan zitten en die met enige handigheid en moeite wel zou kunnen worden verwijderd.

Het ovale propje hout bevond zich ongeveer een halve meter boven de grond en het zou dus zeker niet zo spoedig in het oog lopen, als het zich niet meer op zijn plaats bevond.

Zonder het minste gerucht te maken nam hij zijn etui met gereedschappen dat met dik fluweel gevoerd was en haalde daaruit een boortje.

Hij draaide heel voorzichtig het boortje in de kwast en na acht slagen draaide die kwast reeds mee in de opening en kon Raffles het stukje hout zonder de minste moeite uit het gat nemen.

Onmiddellijk tekende zich een helder ovale plek licht op de stoffige vloer af, een paar voeten van de houten zijwand van het kamertje verwijderd.

En ook klonken aanstonds, hoewel nog onduidelijk, de fluisterende stemmen van mensen, die nu en dan zeer opgewonden met elkander schenen te beraadslagen.

Het was duidelijk, dat zij alle moeite deden, zelfs in dat goed afgesloten vertrekje, hun stemmen zoveel mogelijk te dempen. Raffles strekte zich lang uit op de vloer, wachtte nog even en bracht toen zijn oog voor de opening, ongeveer ter grootte van een cent.

Het vertrek was zo klein, dat hij het gemakkelijk zo goed als in zijn geheel kon overzien.

In het midden stond een gewone houten keukentafel, met enige papieren bedekt en boven die tafel brandde een

lamp, die een vrij helder licht wierp op de twee mannen en de vrouw, die zich daar ophielden en die om de tafel waren heengezeten.

Raffles aarzelde geen seconde hen te herkennen.

De vrouw was Irma Kellermann, de ene man was de kellner met het grijzende haar uit het café Pinzella, Joe Hare geheten en de tweede man was niemand anders dan de nieuwe vriend van Stonehyngé.

Hij rookte een kleurige sigaret, hetgeen Raffles duidelijk kon waarnemen en zat met hoog opgetrokken wenkbrauwen, met een uitdrukking van misnoegen te luisteren naar een uiteenzetting van Joe Hare, totdat hij de man met een ongeduldig gebaar het zwijgen oplegde en hem in de rede viel, met moeite zijn metalen stem tot fluisteren dwingend:

— Dat alles, Hare, klinkt prachtig... voor een film. Het is fantastisch, het is zelfs romantisch als je wilt, maar sedert wanneer is spionage een sprookje voor kinderen? Een toverballet? Een revue met zang en dans? Ik heb mijn instructies en daaraan wens ik mij te houden. En je zult het toch zeker niet in je hersens krijgen, Hare, mij ongehoorzaam te zijn?

Poremkin zat juist tegenover Raffles. Zijn gelaat werd door de lamp boven de tafel beschenen. Raffles schrok van de uitdrukking van koude, eerzuchtige wreedheid, die over dat gelaat verspreid lag, toen hij die woorden sprak van de gloed van ontembare wilskracht en onverzettelijkheid in de donkere ogen. Een dergelijke sadistische blik had hij zelfs niet kunnen ontdekken in de ogen van de tot de strop veroordeelde beulen der Duitse concentratiekampen.

Hare antwoordde onmiddellijk, het hoofd buigend:

— Je weet heel goed, dat wij beiden je onderworpen zijn, Poremkin. Al hebben wij dezelfde rang in het leger vervuld, in deze zaak ben je mijn meerdere. Ik zal dus zonder het minste verzet al je instructies opvolgen. Ik meende

echter, dat mijn plan, althans de overweging waard zou zijn.

— Ik zeg je nogmaals dat het te fantastisch is. Waartoe al die omwegen? Lopen wij al niet genoeg gevaar? Dat briefje, bijvoorbeeld, dat had nooit in een vol restaurant overhandigd mogen worden. Wie waarborgt je, dat geen nieuwsgierig oog het heeft gezien? Waar bevindt zich de code op het ogenblik?

— Beneden in mijn kamer. Maar maak je niet ongerust, het is een knappe vent, die dat vindt. Het is zó goed verborgen, dat geen sterveling het kon ontdekken en het zou nog niet veel te betekenen hebben, want het is in geheimschrift. En nu terzake. Wat wil je dat Irma en ik zal doen?

— Wij konden reeds tot dat punt van de beraadslaging genaderd zijn, Hare, als je ons niet had opgehouden met je fantastische filmnonsens, goed voor Greta Garbo, of Marlène Dietrich, zei Poremkin koeltjes. Luister dan nu goed en laat ik het niet nogmaals behoeven te herhalen. De tijd begint te dringen en bovendien heb ik vannacht nog andere dingen te doen.

— Vrouwen? vroeg Irma en haar stem klonk even snijdend, toen zij voor het eerst sprak, sedert Raffles toelusterte.

Poremkin haalde de schouders op, blies een rookwolkje uit en antwoordde:

— Wij hebben lang genoeg samen-gewerkt Irma, zowel in Moscou als in Den Haag, in Warschau als in Rome, om te kunnen weten, dat ik aan zulke dingen niet doe, wanneer er buitengewone belangen voor mijn land op het spel staan. En nu laat dergelijke praatjes, jullie beiden, of ik zou mij kwaad maken.

Er vertoonde zich wederom een uitdrukking op zijn gezicht, die de vrouw deed verbleken en Hare deed ineenkrimpen, alsof hij werkelijk de haas was, zoals hij zich in de Engelse taal noemde.

Poremkin tikte de as van zijn sigaret,

wierp even een blik op het papier, dat hij ter hand had genomen, en zei :

— Het stuk in kwestie moet binnen veertien dagen in 't bezit zijn van de buitenlandse afdeling van het Politiebureau in 't Kremlin, Irma. Je weet wat het betreft. Het is het volkomen uitgewerkte schema van een nieuwe, Engelse vinding, op vliegtuiggebied. Het betreft hier een zeer groot zweefvliegtuig, geheel onbemand, dat door middel van radiumstralen bestuurd kan worden, en dat voorzien moet zijn, naar men zegt, van vijfhonderd niet al te grote bommen, maar die een allerverschrikkelijkste uitwerking moeten hebben, wanneer zij ontploffen. Het is natuurlijk niets anders dan een nieuwe toepassing van de atombom, die boven Hiroshima en Nagasaki ontplofte en een groot gedeelte van die steden in één slag van de aardbodem wegvaagde. Ook het uitwerpen der bommen geschiedt langs radio-chemische weg. Ik zal je 'n langdradige beschrijving besparen. Op dit lijstje zul je enige namen vinden, die stellig in de titel van het plan vermeld zullen zijn. Het bevindt zich, zoals ik jullie al heb meegedeeld, op dit ogenblik in de safe van een der hogere beampten van het Ministerie van Financiën.

— Van Financiën ? vroeg Malkowsky verbaasd.

— Ja. Men is thans bezig aan een berekening van de kosten en daartoe heeft het ontwerp dezer dagen, naar ik volkomen zeker weet, weer de kluis op het Departement van Oorlog verlaten en is naar dat van Financiën verhuisd.

— En de man, die er het toezicht op houdt, die de brandkast sluit en ontsluit ? vroeg Irma, Poremkin strak aanzien.

— Juist de man die wij nodig hebben. Hij is departements-chef. Hij verdient een goed salaris, maar hij is niet rijk en toch zou hij gaarne veel geld uitgeven. Mijn mannen hebben juist ontdekt dat hij zeer dure liefhebberijen heeft, postzegels, paarden en vrouwen! Zijn naam is Ralph Oakwood. Hij loopt naar de vijftig. Mannen op die leeftijd en van die aanleg zijn uiterst gevoelig

voor vrouwelijk schoon. En hoe mooi je bent, behoef ik je zeker niet te zeggen, Irma !

— Je zegt dit op het ogenblik met de hartstocht van een stokvis, zei Irma met een kort lachje. Ik ben overigens ijdell genoeg, om het zelf te weten. Ik begrijp de toeleg heel goed.

— Je weet ook dat je moogt gaan tot een bod van veertigduizend pond sterling, voor het stuk. Het is een zeer hoge som, maar ik verzeker je dat het ontwerp, dat geld volkomen waard is. Bezwijkt hij niet voor je schoonheid, dan moeten natuurlijk de paardenmiddelen worden toegepast. Je weet wat ik meen. Je hebt het meer bij de hand gehad. Als wij de sleutels maar hebben, want daarop komt het dan in de eerste plaats aan. Je bedwelmt hem dus met het bekende middel, je speelt ons de sleutels in handen en de rest is onze zaak ! Ik zou de portier van een Departementsgebouw willen zien, die in deze tijden niet bezwijkt voor een som van vijfduizend pond sterling, vooral als hij onmogelijk kan weten, wat eigenlijk ons doel is. Het eerste plan verdient echter de voorkeur. En bedenk wel, het moet het oorspronkelijke ontwerp zijn, geen afschrift of copie, want daarmee heeft een slimme duivel in 's Gravenhage ons eens lelijk bij de neus gehad, ik voel mij koud worden, als ik nog denk aan het figuur, dat wij toen tegenover nummer 1307 in Moscou hebben gemaakt. Het scheelde maar een haartje of wij waren toen ter plaatse... hm... dinges... hoe noem je dat ?... geliquideerd. Een copie vol fouten, had de schelm ons in de handen geduwd. Ditmaal moet ik dus het originele plan hebben. Begin morgen reeds, want de tijd dringt en houdt mij vooral goed op de hoogte van je vorderingen. Je weet waar je Grootvorst Iwan Slarotdimov kunt vinden. Geen briefjes, denk erom, onder geen beding. De telefoon, als het dan niet anders kan, maar dan ook de afgesproken woorden gebruiken en in het ergste geval ons cijferschrift. Het allerbeste is en blijft natuurlijk steeds een

mondeling gesprek. Heeft een van jullie nog iets te vragen ?

— Moet ik bij Pinzella blijven? vroeg Malkowsky.

— Natuurlijk ! Welke reden zou je hebben om heen te gaan ? Je blijft daar in de buurt van de Engelse officieren, die dat café bezoeken en je zet je grote oren wijd open. Overigens, men heeft mij gezegd, dat Aokwood daar ook nogal veel komt. Je kunt dus bij de kleine intrige je rol wel degelijk blijven vervullen. Voor het overige dien je als bemiddelaar tussen Irma en mij. Men moet ons niet zoveel samenzien. Ik verwacht overmorgen ochtend je eerste rapport Irma en ik reken er op, dat het gunstig zal zijn.

— Hoe kom ik met hem in kennis ? vroeg Irma.

— Je kunt in Hydepark paard rijden, waar hij iederen ochtend is, naar ik met zekerheid weet.

— Hoe laat ?

— Van negen tot tien uur. Dan stalt hij zijn paard en gaat met zijn auto naar het departement. Nog iets ?

Er kwam geen antwoord.

Raffles begreep, dat het veelbetekenende gesprek met zijn geweldige strekking, dat daar toch zo rustig gevoerd werd, aanstonds teneinde zou zijn.

Hij vatte Brand, die niets had gezien en zo goed als niets had gehoord, bij de arm, waarop beiden haastig naar de verste hoek van de zolder kropen, zich verborgen achter een oude sofa.

Het was tijd, want een paar seconden nadat het duister was geworden, ging de deur open en drie gestalten versche-

nen even in de lichtbaan, waarna het weer duister werd.

De deur werd behoedzaam gesloten en toen kraakten heel zacht de treden van de zoldertrap.

Het duurde wel bijna een kwartier, vóór het scherpe oor van Raffles de huisdeur beneden heel zacht hoorde sluiten.

Toen pas kroop hij weer te voorschijn en ontstak zijn lamp.

Brand zag, dat zijn gelaat doodsbleek was en dat zijn vuist beefde, toen hij fluisterde :

— Dat is verschrikkelijk. Het moet voorkomen worden, tot iedere prijs en wij zullen het ook voorkomen ! Vlug langs de brandladder weer naar buiten en vooral het zolderraam goed sluiten.

Hij wendde zich om en wilde juist weg gaan, toen zijn oog viel op een zakdoekje, dat op de bovenste traplede lag.

Hij ging er haastig op toe, raapte het op, rook er aan en wikkelde het zorgvuldig in een stuk van een oude krant.

— De truc met de zakdoek kon ditmaal wel eens verkeerd aflopen, al heeft zij ook niets van het verlies gemerkt, mompelde hij zacht voor zich heen.

— Wat wil je met die zakdoek gaan uitvoeren, Edward ? vroeg Brand verbaasd.

— Ik zelf wil er niets mee uitvoeren, maar ik ken een schepsel op deze aarde, die er heel wat mee zou kunnen uitrichten, denk ik, antwoordde Raffles, met een flauwe glimlach. En nu naar huis !

HOOFDSTUK IV.

DE VERGIFTIGDE NAALD

Irma Kellerman was door Poremkin gehuisvest in een van die dure pensions, die men nog vindt in de omgeving van Hyde Park en waar men naar verkiezen gemeenschappelijk kan eten of wel, tegen een aanzienlijke verhoging, op zijn eigen kamer bediend kan worden. Overigens bewoonde Irma er niet minder dan drie, en van de fraaiste, een slaapvertrek, een soort van boudoir, en een woonkamer, die tevens als eetkamer diende.

Deze vertrekken waren in de vorm van de letter L gelegen, want zij bevonden zich juist op een hoek en vier van de zeven ramen zagen uit op een tamelijk brede zijstraat, drie op het bekende park.

En indien Irma niet naar Londen was gekomen met geheel andere doeleinden dan zou zij stellig hebben kunnen genieten van het prachtige uitzicht op de derde verdieping van het huis, vanwaar men het park en Rotten Row bijna geheel kon overzien.

Het was in de ochtend, volgend op het gewichtige gesprek in het voorgaande hoofdstuk beschreven, toen het propere dienstmeisje, niet zonder enige verwondering om het vroege uur, het was nauwelijks half tien, het bezoek kwam aankondigen van een heer, die Madame Irma noodzakelijk en ogenblikkelijk moest spreken.

Irma, die juist van de ontbijt tafel was opgestaan, wierp het ochtendblad, dat zij had gelezen, met een ongeduldig gebaar terzijde en riep uit :

— Is het hier in Londen de gewoonte geworden, de mensen om half tien te bezoeken ? Zeg, dat ik er niet ben, zeg,

dat ik hier nog geen vrienden heb kunnen maken en geen onbekende wens te ontvangen, zeg maar wat je wilt.

— Die heer ziet er heel deftig uit, Madame, hij is met een mooie auto gekomen en hij zei heus, dat het bijzonder dringend was.

— Maar heeft hij dan tenminste zijn naam niet genoemd ? Ik zeg je dat ik hier nog niemand ken ! riep de jonge vrouw ongeduldig uit.

— Hij noemde er zelfs twee Madame, antwoordde het meisje haastig. Hij zei dat u hem stellig wel zou ontvangen, want ik had zelf al gezegd, dat Madame zo vroeg in de ochtend zeker belet zou geven, als ik maar twee namen noemde, Rochefort en Hylton.

De vrouw wendde zich haastig om, teneinde haar bleekheid te verbergen, die plotseling haar gelaat overtoog.

— Dat zegt mij nog niet veel, maar laat dan in 's hemelsnaam die lastpost maar boven komen !

Het meisje ging heen en nauwelijks was de deur achter haar dichtgevallen, of Irma snelde haar boudoir binnen, opende daar een sandelhouten kistje, dat op een ouderwetse tafel stond, nam er een klein lederen etui uit, deed het kistje weer dicht en keerde terug naar de woonkamer.

Het etui had zeker een geheime sluiting, want het duurde enige seconden vóór zij het geopend had.

Haar nog altijd bleek gelaat had een wilde uitdrukking, haar lippen waren dicht op een geperst, toen zij even naar de inhoud keek, tevreden knikte, het etui weer sloot en het onder het bereik van haar hand, op een kleine tafel zet-

te, tussen de beide ramen, waarna zij er een dik boek voor plaatste.

Nauwelijks had zij dat gedaan of het meisje opende opnieuw de deur en liet een heer van middelbare leeftijd binnen, geheel in het zwart gekleed, en die eruit zag als een begrafenisondernemer, met zijn stroef, langgerekt gezicht, de lijnen van neus tot mondhoek, zijn vale gelaatskleur en de gitzwarte, zeer dikke wenkbrauwen.

Waarschijnlijk had Irma heel iemand anders verwacht, want zij zei een weinig ontdaan, ondanks zichzelf op een stoel wijzend :

— Ik ken u volstrekt niet, mijnheer. Ik dacht eigenlijk...

— Dat hier majoor Hylton in eigen persoon zou binnentreden? voltooide de bezoeker met een wrange glimlach om de dunne lippen, haar zin. Dat zou onmogelijk zijn, vrees ik, Madame, want majoor Hylton is dood. Ik zie echter met genoegen, dat u zich tenminste zijn naam nog herinnert, al is de zaak in de buurt van Rochefort, waarbij hij zo nauw betrokken was, en gij ook, reeds langer dan vier jaren geleden. Want gij herinnert het u natuurlijk, anders zoudt gij mij niet hebben ontvangen.

— Of ik het mij herinner? herhaalde Irma schamper. Zou men zich de man niet herinneren, die ons tegen de muur heeft willen zetten?

— Dat zou onnatuurlijk zijn! Maar, dan herinnert gij u, even vanzelf sprekend, de man, die u het leven redde?

— Zeker doe ik dat, al heb ik nooit zijn naam geweten! antwoordde Irma zacht.

— Dat wist ik! Had ik het tegenovergestelde moeten vrezen, dan zou ik waarschijnlijk niet gekomen zijn.

— Wat betekent dat? vroeg zij toonloos. U wilt toch niet zeggen dat u die jonge, Engelse officier zijt, die destijds voor mij gepleit heeft en de doodstraf heeft doen veranderen in gevangenisstraf?

— Die ben ik! antwoordde John Raffles rustig.

— Onmogelijk! barstte Irma uit. Hij was een man van nauwelijks dertig jaar,

misschien iets ouder en ik kan er niets aandoen, maar ik houd u voor zestig op zijn minst!

— Ik dank u voor het compliment. Het was ook de bedoeling, dat men mij voor zestig zou aanzien. Ik ben werkelijk die officier en ik zou u van a tot z haarfijn dat gehele geval kunnen vertellen. Intussen, misschien zou u dat niet overtuigen, want nog anderen zijn daar bij geweest, die het even goed kennen als ik. Ik bezit echter iets, dat onmogelijk iemand anders kan hebben, dan juist de man die u redde, Irma Kellermann. Hier is het!

Raffles had de hand in de zak gestoken en overhandigde haar nu de helft van een ivoren identiteitsplaatje.

— Dat is het plaatje, dat ik op de borst droeg, vervolgde hij even kalm. Dadelijk na de ineensstorting van Duitsland heb ik u in het politiebureau opgezocht, het plaatje gebroken, waar gij bij waart en u de andere helft gegeven. Het bevat geen naam, het bevat slechts een stamboeknummer. Dwars door het nummer loopt de breuk. Ik gaf u dat stuk, opdat ik u later zou kunnen terugvinden, als dat nodig was. Als gij uw helft nog bezit, dan zult gij zien, dat de twee nauwkeurig aan elkander passen.

De vrouw had met trillende vingers het stukje ivoor aangenomen, wierp er nauwelijks een blik op en zei:

— Ik heb die helft nog en ik zal ze gaan opzoeken. Ik moet weten, wat dit alles betekent.

Zij ging haar boudoir binnen en vandaar naar haar slaapkamer.

Raffles liet vlug zijn onderzoekende blikken in het rond gaan en sloop toen met de tred van een panter, onhoorbaar door het vertrek, keek op alle meubelen, keek op het tafeltje tussen de beide ramen, staarde in het lederen etui, achter het boek, zoeven verborgen voor zijn blik, trachtte het te openen en glimlachte, toen hij bemerkte, dat dit niet gelukte.

Hij zette het haastig weer op dezelfde plaats en hij zelf bevond zich weer op de plek, waar zij hem had verlaten, toen Irma weer binnen trad, langzaam, met

de beide helften van het ivoren plaatje in de hand.

— Zij behoren bij elkander, zonder een spoor van twijfel. Ik, zou kunnen zeggen, dat jij jouw helft gestolen had, maar ik wil aannemen, dat je het werkelijk bent. Nu zoek ik naar de reden van je komst en vind niets. Waartoe die vermomming?

— De reden daartoe zal je spoedig duidelijk worden, Irma. De reden van mijn komst? Ziehier! Ik wil trachten op je gevoel van dankbaarheid te werken, door je ernstig te raad te geven, af te zien van je voornemens! Vertrek onmiddellijk naar Moscou, of voor mijn part naar Amerika, maar laat je hier op zijn minst in geen tien jaar zien!

De jonge vrouw was lijkbleek geworden, drukte de linkerhand op het hart en vroeg op schorre toon:

— Wat wil je daarmee zeggen? Wat bedoel je?

— Je hebt het zeer wel begrepen, Irma Kellerman! zei Raffles met stemverheffing. Jij, Poremkin en Malkowsky zijn hier om een stuk te stelen, dat ik verafschuw, waarvan ik walg; waarvan de inhoud iedereen met een grein menselijk gevoel tegen de borst moet stuiten en toch zal ik nooit de bekendwording van dat stuk in het buitenland toestaan. Mijnentwege werd het gestolen en vernietigd, maar nimmer door spionnen in dienst van onze oude vijanden. Ik ken jullie gave om de uitvindingen van anderen te vervolmaken, ik ken jullie technische bekwaamheid. Uit deze vinding zou een wapen ontstaan, van zulk een afgrijselijke kracht, dat, als er ooit weer een oorlog zou uitbreken, het aan ieder menselijk bestaan op deze rampzalige, verblinde wereld met één slag een eind zal maken. Ik zal niet uitweiden, ik wil niet, dat deze zaak voortgang heeft en ik kom je herinneren aan wat ik voor je deed, om je te bewegen dadelijk weer terug te keren met je metgezellen.

Irma Kellerman was nog bleker geworden onder het horen dezer woorden.

Zij keek Raffles aan, alsof zij een spookverschijning zag en bijna onver-

staanbaar was haar stem, toen zij er met moeite uitbracht:

— Hoe ben je, hoe weet je...

— Ik weet het, laat je dat voldoende zijn. Ik weet, dat je voornemens bent Ralph Oakwood, de man die op dit oogenblik het stuk onder zijn berusting heeft, in je macht te brengen en te verleiden, en, als het kan, dat vervloekte plan van hem te kopen. Ik weet, dat je hem wilt bedwelmen, als dat niet gelukt en dat dan je medeplichtigen het plan voor het dodelijke vliegtuig eenvoudig zullen stelen met behulp van zijn sleutels. En tenslotte weet ik, dat ik dat zal beletten, hoe dan ook.

— Je schijnt heel wat te hebben ontdekt, Mijnheer de Onbekende. Wat zou je doen, als ik weiger uit Londen heen te gaan?

— Zou je weigeren? hernam Raffles op een toon van ongeloof. Maar ben je dan geen vrouw? Ben je in het geheel niets verschuldigd? Weet je, dat je de hand leent tot iets verschrikkelijks, onmenselijks, tot een wijze van doden, die zelfs beesten niet zouden toepassen? Want zij sparen tenminste hun welpen en je bent niet eens een Russische. Je zou het dus alleen om het geld doen.

— En het plan is van een Engelsman! riep Irma op snijdende toon.

— Geloof je, dat dat verandering brengt in mijn zienwijze... riep Raffles met flikkerende ogen. Al had mijn broeder het verzonnen, ik zou hem verloochenen, ik zou hem verachten, ja, ik geloof, dat ik hem zou kunnen doden! Wanneer je hier vanmiddag om twaalf uur nog bent, is het Ministerie van Oorlog gewaarschuwd en dat helse plan naar een andere, veilige plek overgebracht. Desnoods zal die zwakkeling van een Oakwood naar een ander departement worden overgeplaatst. En tenslotte zou ik nog kunnen bewerken, dat de politie jullie het land uitzet, als ongewenste vreemdelingen. Want je zogenaamde vorst Slarotdimov is hier met een valse pas binnengekomen, evengoed trouwens als Hare, alias Malkowsky. Op dit oogenblik weet ik alleen nog

maar van jullie plan af, maar om twaalf uur zou het gehele departement het weten.

— Jij alleen? herhaalde Irma Kellermann, afgemeten.

— Ik alleen! Komaan Irma, neem een spoedig besluit. Vertrek nog vóór de misslag en doe het vrijwillig! Besef je dan in het geheel niet, dat je iets tegenover mij verplicht bent?

— Misschien! zei Irma en haar gelaat van volleerde toneelspeelster veranderde plotseling, haar ogen kregen iets kwijnends, haar wimpers trilden, haar lippen sidderden even. Zij deed een stap naar Raffles toe, keek hem vol in het gezicht en vervolgde:

— Het is heel jammer, ik wil er geen geheim van maken, dat deze onderneming mijn laatste zou zijn geweest en dat ik er zeer goed voor betaald word. Maar, je hebt me nu eenmaal in je macht en ik vrees, dat ik mij zal moeten onderwerpen.

Zij was tijdens het spreken naar het tafeltje tussen de ramen gegaan. Daartoe moest zij zich van Raffles afwenden en deze had onmiddellijk een klein rond zakspiegeltje in de binnenzijde van zijn hoed verborgen, en volgde al haar bewegingen.

De vrouw, zich onbespied wanend, opende vlug de geheime sluiting van het etui, nam er een zeer klein blinkend voorwerp uit, dat zij bijna geheel in de rechterhand verborg en er was niets bijzonders op haar gelaat te zien, toen zij met half neergeslagen ogen, langzaam weer terugkeerde met de handen op de rug, en tot hem zei:

— Je berokkent mij een grote schade, onbekende bezoeker, maar het schijnt niet anders te gaan! Vaarwel dan, om twaalf uur zullen mijn vrienden en ik verdwenen zijn. En al mag de duivel weten hoe je het ontdekt hebt, ik maak je mijn compliment over je scherpzinnigheid.

Zij had de rechterarm snel vooruit gestoken, alsof zij hem een hand wilde geven, maar veel sneller nog greep de linkerhand van Raffles haar rechterpols: zij moest de vingers van pijn uiteen-

spreiden en het kleine, blinkende voorwerp viel op het tapijt.

Zij slaakte een lichte kreet, lijkkleek geworden.

Zonder haar los te laten, liet Raffles zich op de knie neer en raapte voorzichtig het voorwerp op.

Het was een gewone naanaald, met het einde, waarin zich het oog bevindt, in een soort van houten steeltje, niet langer dan een paar centimeters, gestoken.

Raffles wierp er slechts een blik op, lachte spottend, keek in het gelaat van de half bezwijmde vrouw en zei:

— Een voortreffelijke oplossing en afdoende. Deze fijne naald zal wel niet zo onschuldig zijn, als zij er uitziet. Waarschijnlijk is zij in een vergift gedompeld, dat pas na tien minuten of een kwartier werkt en dat is heel praktisch, want dan blijft men niet met een lastig lijk opgescheept. Of heb ik ongelijk? Is dit maar een gewone naanaald, bij toeval in dat mooie, blanke handje geraakt? Wel, het is te proberen.

Raffles hief de pols van de vrouw in de hoogte en maakte een beweging, alsof hij de naald in haar vlees wilde steken.

Irma Kellermann uitte een zeer lichte kreet en viel in zwijm, maar nu geheel en al.

Raffles droeg haar naar de sofa, legde haar daarop neer en mompelde:

— Des te beter! Dat bespaart mij de moeite, jij giftslang, je op een andere wijze schadeloos te maken.

Het volgende deed hij met de snelheid en de geruisloosheid van de ervaren vakman.

Allereerst bergde hij de dodelijke naald weer in haar etui, klapte het dicht, stak het bij zich, opdat het geen ongelukken zou kunnen veroorzaken. keek nog eens om zich heen, stapte op een kleine secretaire toe en had die in een ommeziën opengebrouwen.

In grote haast en toch zonder iets over te slaan, doorzocht hij de verschillende laatjes, nam hier een papier weg, daer een brief en tenslotte een pak

bankbiljetten, welke vondst een glimlach om zijn lippen te voorschijn toverde en ditmaal was het een echte.

Hij had dit geld nauwelijks bij zich gestoken, toen er twee dingen gebeurden, die hem tot nog grotere spoed aandreven.

Ten eerste bewoog de vrouw de wimpers, alsof zij aanstonds zou ontwaken en ten tweede hoorde hij voetstappen op de trap en die waren heel zeker niet van het dienstmeisje.

Neen, het waren mannen, die daar naderden.

Raffles was met een paar sprongen bij de deur en draaide de sleutel weer terug, want zoeven had hij, uit voorzichtigheid, de deur afgesloten.

Hij greep zijn hoed en snelde door het boudoir naar de slaapkamer, die met een andere deur weer op de gang uitkwam.

Hij vatte de knop van die deur en stond onbewegelijk te luisteren, op alles voorbereid.

Op de kamerdeur werd geklopt, toen nog eens en toen werd die deur geopend. Op hetzelfde oogenblik draaide hij de knop om, stond op de gang en ijelde naar de trap.

Juist toen hij ze begon af te dalen, klonk daarbinnen in de kamer, waarvan de deur was opengebleven, een met moeite onderdrukte kreet van woede, aanstonds gevolgd door een kreet van de vrouw, die op hetzelfde oogenblik haastig, over haar woorden vallend, begon te praten.

— Wij zullen niet afwachten wat zij daar eigenlijk zegt, ik kan het mij zowat voorstellen, overwoog Raffles, de man met veel mensenkennis, terwijl hij met drie treden tegelijk de trap afstormde, voorbij een zeer ontsteld dienstmeisje vloog, nog juist de oude, jichtige, zich van een stok bedienende kamerverhuurster wist te ontwijken, de voordeur openrukte en op straat stond, met het jagende geluid van voetstappen nog in zijn oren.

Misschien voor het eerst sedert zijn

avontuurlijke loopbaan verloor Raffles de gulden stelregel uit het oog «dat de man is, wat zijn loop is», want hij rende, als een linksbuiten op een voetbalveld langs het lijntje, op de auto toe, die door Brand werd bestuurd, terwijl de panden van zijn sombere, zwarte jas achter hem aanfladderden.

— Naar de Victoria Street! riep hij Brand toe.

Juist toen hij het portier openrukte en instapte, ging ook de deur van het pension open en hij kon nog juist zien hoe twee mannen naar buiten stormden.

— Natuurlijk zien zij mij wegrijden, want er is alleen maar een auto en geen oude heer met een zwarte jas te zien. Als zij geen ezels zijn, en dat zijn zij heel zeker niet, dan moeten zij daaruit besluiten, dat de oude heer in de auto zit.

Het moet erkend worden, dat Brand voortreffelijk reed, zo goed als het verkeer en de verkeersagenten het toelieten.

Maar als hij door het achterraampje keek, dan zag hij steeds hoe een auto, waarvan de chauffeur even goed en even vlug scheen te rijden, hem volgde.

Pas aan het begin van de Victoria Street scheen Brand de achtervolgers te hebben afgeschud.

Op omstreeks vijftig meter afstand van het hoekhuis, waar hij zich placht te verkleeden, riep Raffles Brand toe om stil te houden en door de eerste de beste zijstraat weg te rijden.

Hij zelf ging haastig te voet verder.

Hij moest nog ongeveer vijf meters afleggen vóór hij de hoek bereikt had, toen de ondervonden emoties hem een onweerstaanbare trek deden krijgen in een sigaret.

Hij stond stil en naar alle waarschijnlijkheid redde die beweging hem het leven. Want vlak langs zijn gelaat floot iets, met een zwak sissend geluid, dat met een bijna onhoorbaar tikje bleef steken in de deurpost van het hoekhuis.

Dit venijnige kogeltje, dat hem op

een streep na gemist had, moest afkomstig zijn uit een auto, die nu zeer snel verder reed, nu de schutter ontdekt had, dat hij zijn doel gemist had.

Raffles wachtte niet af of hij zich nog bezinnen zou, maar rende naar de hoek.

Niemand had iets van het voorval be-

merkt:

Raffles snelde de verlaten zijstraat in, opende haastig met de gereedgehoude sleutel de schuttingdeur en was in veiligheid.

— De juiste tijd voor een sigaret! mompelde Raffles, zijn koker uithalend.

HOOFDSTUK V.

DE ZAKDOEK

Raffles haastte zich zoveel hij kon met het afleggen van zijn vermomming, die hij vlug ruilde tegen een andere, niet minder grondig, maar van een geheel ander karakter, totdat hij er zeker van kon zijn, dat de beide spionnen, indien hij hen nogmaals mocht ontmoeten, hem niet zouden herkennen.

Ofschoon het niet viel aan te nemen, dat de schelmen na hun mislukte aanslag in de buurt zouden zijn gebleven, zo verliet Raffles toch uit voorzichtigheid het huis opnieuw aan de tuinzijde.

Hij was nu gekleed als een gemeente werkmán en droeg een pet, die het enkele woord « gas » boven de klep droeg.

Daarbij behoorde natuurlijk een tas met gereedschappen en een echte arbeider van de gasfabrieken zou er zich misschien over verwonderd hebben, daarin gereedschap aan te treffen, dat al heel weinig geschikt is voor het beroep van gasfitter.

Hij had nog geen dertig meters afgelegd, of een auto reed hem tegemoet en hij gaf de bestuurder een knipoogje, terwijl hij een nauw merkbare beweging met de rechterhand maakte.

Brand, hij was het, die de wagen bestuurde, remde onmiddellijk. Raffles ging naast hem zitten.

— Vlug! zei hij zacht. Onmiddellijk naar de woning van Hare.

— Wat wil je daar nog zoeken?

— De geheime code!

Terwijl de auto reeds verder reed, zei Raffles:

— Heb je de hond?

— Tommy zit binnen in de wagen. Raffles wendde even het hoofd om

en keek door de voorruit in het inwendige van de auto.

Een kleine, ruigharige terrier, met schrandere oogjes, deed vruchteloze pogingen, hartstochtelijk met zijn kort staartstompje kwispelend, tegen de voorkant van de auto op te springen.

Raffles lachte tevreden en zei grimmig:

— Die bende zal zien wat het beëindigt, mij tot vijand te hebben. Rijd zo vlug als je maar kunt, want wij moeten er op rekenen, dat die Malkowsky, alias Hare, zo gauw hij van de schrik gekomen is, de code en wat er nog meer in zit, uit de geheime bergplaats zal nemen. En het zal niet zo gemakkelijk zijn die te vinden, als Tommy mij in de steek laat.

Verder werd er nog slechts weinig gesproken.

Brand had nu al zijn aandacht nodig, om de wagen snel en veilig door het drukke verkeer te brengen naar de Mylton Street.

Aan het begin daarvan liet Raffles de auto stilstaan, sprong van zijn plaats, opende de deur, greep Tommy bij zijn nekvel en stopte hem zonder veel omslag in de grote tas, die hij bij zich droeg.

Onmiddellijk hield zich het schrandere dier doodstil en niemand zou hebben vermoed, dat die lederen tas iets levends bevatte.

Op zachte toon zei Raffles tot Brand:

— Je volgt mij na ongeveer tien minuten. Niet eerder. Let goed op en geef met de sirene het waarschuwingsein, als je Poremkin en Malkowsky soms mocht zien.

Raffles klemde de tas onder zijn arm en liep de straat verder in. De deur van het grote flatgebouw stond, als gewoonlijk, open en hij ontmoette zelfs niemand, die hem naar de reden van zijn komst had kunnen vragen. Het toeval was hem dus zeer gunstig en hij begon bedaard de trap te beklimmen, tot dat hij aan het portaal was gekomen, waarop de deur van Malkowsky's kamer uitkwam, die gesloten was, maar hij bedacht zich geen seconde om die snel met een van zijn lopers te openen.

Indien er een nieuwsgierige bewoner kwam, zou hij altijd kunnen zeggen, dat hij de sleutel van de portier had gekregen.

Maar zelfs die leugen werd hem bespaard, want hij kon binnengaan, zonder dat zich iemand vertoonde.

Hij sloot behoedzaam de deur achter zich dicht en keek om zich heen. De kamer was vrij groot en zeer eenvoudig gemeubeld. Het huis was oud en zo was dus ook het vertrek, met zijn balken zoldering en zijn mooie deuren, waarvan de tweede uitkwam op wat een afzonderlijk slaapkamertje pleegt te zijn, dat overdag licht ontving door een hoog aangebracht venstertje, dat uitzicht bleek te geven op een binnenplaats.

Raffles verloor geen tijd maar opende zijn tas; Tommy sprong er uit, schudde zich eens, geeuwde en keek toen Raffles vragend aan met zijn schrandere oogjes.

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een in zeildoek gewikkeld pakje uit. Hij ontknoopte dit, ontvouwde een stuk papier en hield toen een klein, fijn dameszakdoekje in de hand, hetzelfde lapje batist, dat hij de dag tevoren gevonden had op de zolder, op de bovenste traprede.

Vervolgens hield Raffles het fijne doekje voor de neus van de hond en zei:

— Ruik daar maar eens goed aan, Tommy. Je niest er bijna van? Ja, het is sterk goedje, mijn jongen. Maar het kan ons van groot nut zijn, de lucht, zie je, al was het maar een klein beetje er-

van, moet zich hebben meegedeeld aan het stukje papier, dat ik zoek en dat de vrouw, die het in haar bezit had, op dezelfde plaats heeft gedragen als haar zakdoek! Ik laat mij niet voorstaan op mijn schrandereid, Tommy, ik verwacht integendeel alles van de jouwe. Zoek mijn hondje!

De hond had met de grootste aandacht en blakend van ijver lucht genomen aan de zakdoek, die Raffles zorgvuldig weer in het zeildoek wikkelde, opdat de lucht ervan het dier niet op een dwaalspoor zou kunnen brengen en daarop begon Tommy onmiddellijk snuffelend rond te lopen.

Er verliep bijna een kwartier en het bleek duidelijk, dat het dier zenuwachtig werd. Een paar malen reeds had het stilgestaan voor Raffles en hem met een komische uitdrukking van radeloosheid in zijn verstandige ogen aangekeken.

Een nieuw kort bevel, had de hond dan weer op het spoor gezet. Plotseling, op een van zijn zwerftochten, bleef Tommy stilstaan voor een muurkast.

Hij ging met de voorpootjes tegen de met ordinair behang beplakte deur staan en jankte zachtjes, driftig met zijn kort staartje zwaaiend.

Raffles deed dadelijk die kastdeur open. Hijzelf rook niet het allergeringste, maar de hond was al over de drempel heen in de kast gesprongen en dansde rond op zijn achterpoten, trachtend, zo hoog mogelijk te reiken.

Raffles tilde Tommy op, die onmiddellijk met alle tekenen van opwinding aan de plank begon te snuffelen en er met zijn nagels aan krabbelde.

— De plank? mompelde Raffles verbaasd. Maar daar ligt niets op!

Hij zette de hond, die in de plank was gaan blaffen en op het punt stond te gaan blaffen, op de grond, lichtte de plank van de steunlatten en bekeek ze met grote aandacht.

Toen meende hij aan de achterzijde, dus die, welke naar de achterkant van de kast gewend was, een zeer fijne naad te zien.

Zijn vingers gleden snel heen en weer en eensklaps drukten zij een soort van

smal dekseltje neer, in de dilte van het hout uitgespaard en dat om een dunne as kon wentelen.

Hij keerde de plank om en aanstonds gleden er wat losse papiertjes uit de goed verborgen bergplaats op de vloer.

Raffles verzamelde ze snel, want hij had moeite, de opgewonden hond te beletten, er zich op te werpen.

Hij had er nauwelijks een blik in geslagen of hij bemerkte, dat hij daar enige zeer belangrijke papieren in handen hield, ook de geheime code, die een zwakke lucht verspreidde van hetzelfde parfum, waarmede de zakdoek gedrenkt was geweest.

Maar nauwelijks had Raffles, die papieren in zijn zak gestoken of een gesmoorde stem, waarin haat en spot om de voorrang stredent, zei, dicht achter hem :

— Dan hebben we je nu toch eindelijk, duivel ! Verroer je niet, of je krijgt zelfs de paar seconden niet, die we je zullen toestaan. Maar voor de drommel, Hare, het is niet dezelfde man !

— Het moet dezelfde zijn, bromde Malkowsky, die vlak achter Poremkin uit het slaaphokje het woonvertrek was binnen getreden en die Raffles somber aanstaarde. Ik zei je toch al, dat de kerel zich moet kunnen vermommen als geen toneelspeler het kan. Hij is even groot en wie zou anders van de zaak weten ?

Raffles had zijn bedaardheid niet verloren, ofschoon hij zeer wel wist, dat zijn leven op het spel stond.

Hij had een heel zacht gesis laten horen, zodra de stem begon te spreken en tussen de benen van de twee mannen door, was Tommy de kamer uitgesneld, langs de kant van het donkere slaaphokje en nu zei hij rustig :

— Dat is een verrassing, heren ! Zou ik werkelijk te oud worden voor zulke ondernemingen ? Ik had u stellig niet verwacht van de kant van het slaapkamertje.

— Het heeft nog een deur, maar die is niet zo gemakkelijk te vinden, zei Poremkin honend. Je bent immers van de gasfabriek ?

— Zo nu en dan ! antwoordde Raffles onbeschaamd. Op het ogenblik ben ik meer van de contra-spionage.

— Was jij de man, die zowat een uur geleden in de Victoria Street was ?

— Neen, dat was een van mijn helpers ! antwoordde Raffles vlug.

Wat hij verwacht had, gebeurde natuurlijk ook, dat antwoord wekte enige verwarring en onzekerheid bij de twee spionnen. Inderdaad geleek Raffles hoegenaamd niet op de man in het zwart met zijn stroef gelaat, op wie zij geschoten hadden. En als hij werkelijk een helper bezat, die alles wist, waren hun plannen dan niet even goed verrijdeld ?

Raffles zag duidelijk op hun gelaat, dat zij een ogenblik aarzelden.

Toen verscheen er op het gezicht van Poremkin een uitdrukking van zo boosaardige, koele wreedheid, dat hij als het ware de woorden van de man reeds hoorde, nog vóór deze had uitgesproken :

— Helper of niet, je bent te veel ! Je weet te veel van ons en als je je werkelijk vermomd hebt en je bent dezelfde, dan zouden wij ons dat nooit kunnen vergeven. Je hebt je eigen doodvonnissen getekend.

Onder het spreken had Poremkin de hand in zijn zak gestoken.

Die hand was gewapend met een klein pistool, dat er op het oog heel onschuldig uitzag, toen zij weer te voorschijn kwam.

Hij richtte het wapen op de borst van Raffles en trok de haan over. Het schot ging af, bijna zonder geluid.

Raffles wankelde even, greep met beide handen in de lucht, uitte een doffe kreet en viel zwaar voorover op de vloer.

— Vlug ! beval de moordenaar, het luchtpistool opstekend. Ze moeten beneden de val gehoord hebben. Neem die papieren weer uit zijn zak. Dit wordt een zaak, die ons duur te staan zou kunnen komen.

Terwijl Poremkin reeds wegsnelde, knielde Malkowsky reeds naast het roerleze lichaam neder, stak vlug zijn hand

in de zak waarin hij Raffles de papieren had zien doen, terwijl hij ze over deed in de zijne en mompelde :

— Nu kun jij ons ten minste niet meer in de weg lopen, mijnheer de contra-spion !

Hij ging haastig Poremkin achterna. Op de smalle trap naar de eerste verdieping, moest een man, die bijna even vlug naar boven liep, zich stevig aan de leuning vasthouden, om niet door hen onderstboven te worden gerend.

Het was Brand, die opmerkzaam geworden op het zien van Tommy, zich wilde overtuigen hoe de zaken stonden, ofschoon hij de twee mannen niet had zien binnegaan, daar deze langs een geheime sluipgang het huis waren ingekomen.

Tommy wees hem al zeer spoedig de weg, de kleine omweg door het verbor-

gen deurtje in de slaapkamer, die was blijven openstaan.

Hij trad haastig binnen en slaakte een kreet op het zien van het lichaam van Raffles, dat daar onbewegelijk op de vloer lag uitgestrekt.

— O, die schurken ! riep hij op een toon van wanhoop. Zij hebben hem vermoord !

— Nog niet helemaal ! zei Raffles kalm, zich omwentelend op zijn rug, overeind komend en zijn armen om zijn knieën heenslaand. Maar ik moest wel blijven liggen tot ik jou hoorde, zie je ! Ik heb wel eens gehoord van k gelvrije pantsers, Charles, die niet aan de verwachtingen voldeden, maar wat ik heb aangetrokken in de Victoria Street, om op alles voorbereid te zijn, 's van prima kwaliteit !

HOOFDSTUK VI.

DE ONTVOERING

Brand stond Raffles verbluft aan te kijken en eindelijk vroeg hij, buiten adem :

— Dat waren dus de twee kerels, die mij op de donkere trap bijna mijn nek lieten breken ?

— Dat moet je hun vergeven, zij hadden haast !

— En zij hebben je hier verrast ?

— Dat hebben zij, Charles. Ik had juist de papieren in mijn zak.

— Dus, die hebben ze je weer ontnomen ?

— Ja, op de geheime code na ! Want die had ik juist afzonderlijk in een andere zak gestoken en dat schijnt die Malkowsky in de haast niet te hebben gezien. Zij moeten die man vervangen !

— Maar, dan denken zij, dat je dood bent !

— Dat spreekt vanzelf !

— Dan zullen zij dus het spelletje

weer rustig voortzetten !

— Dat hoop ik tenminste, zoals de zaken nu staan.

Maar zij zullen het bedrog spoedig genoeg bemerken, dunkt mij, als zij niets in de avondbladen lezen van hun daad !

— Charles, laat dit je niet bezorgd maken. Zij kunnen niet anders denken of ik ben in dienst van ons eigen Ministerie van Oorlog en ik kan je verzekeren, dat dit nimmer zou toestaan, dat de ontdekking van een vermoorde agent ruchtbaar werd, met al de gevolgen daarvan, publiciteit, beschouwingen in de bladen, geroep om opheldering, interpellaties in het Lagerhuis en meer van die onaangename dingen ! Zij weten zeer goed, dat zulk een lijk dadelijk lastig wordt en dus gecamoufleerd ! Neen ! Wat dat betreft, ben ik gerust.

— Dus, je gelooft dat ze de vrouw weer op die Oakwoôd zullen aanhitsen?

— Ik ben er zeker van, nu zij geloven moeten, dat zij mij hebben gedood.

Met de grootste behoedzaamheid en op enige afstand van elkaar, gingen de twee mannen de trap af, overtuigden zich, dat de lucht gezuiverd was en verlieten toen pas het huis.

Diezelfde avond reeds bleken de vermoedens van Raffles allen bewaarheid te worden.

De spionnen moesten zich wel heel zeker van hun zaak wanen, want Brand, op onderzoek uit, trof om tien uur in het café Pinzella Oakwood aan, in gezelschap van Irma Kellermann, die volmaakt rustig scheen te zijn.

Zij zaten geheel alleen aan een tafeltje, dronken champagne en schenen zich kostelijk te amuseren.

En Brand kon niet nalaten bij zichzelf de opmerking te maken :

— En van zulk een glas champagne schijnt dus het lot van een wereldleel te kunnen afhangen. Neem je in acht, vriend Oakwood, het is vergift, wat je daar drinkt!

Zoals de afspraak was, belde Brand onmiddellijk Raffles op, in een goed afgesloten telefoonsel en stelde hem onmiddellijk op de hoogte van wat hij gezien had.

Irma en Oakwood dansten nu en dan, wisselden dit af met een dronk en verlieten een half uur later het café.

Zij reden de auto, die de jonge vrouw gehuurd had, een fraaie luxewagen, naar een andere stadswijk en zochten opnieuw een dancing op.

— Dat kan goed worden! zuchtte Brand, terwijl hij weer in zijn eigen wagen stapte, na hem achter die van het tweetal te hebben geschoven.

Want na deze dancing kwam er nog een derde en Oakwood scheen van een taaie complexie te zijn, want om twee uur in de nacht was hij nog tamelijk fris voor een man van zijn jaren en die zeer waarschijnlijk zulke escapades niet gewoon was.

Pas na drie uur schenen beiden er genoeg van te hebben, na te hebben

gesoupeerd in een fijn restaurant van Soho.

Toen tenminste reed de auto regelrecht naar een garage, op drie huizen afstand van dat van de schone spionne.

Te voet legden zij de overige, korte weg af. Brand had zich verdekt opgesteld in de schaduw van een zware boom, dicht bij het hek van Hyde Park en vroeg zich af, of dit het slot van het avontuur zou zijn, of dat er nog een vervolg op zou komen.

Hij zag hoe de man dringend tot de vrouw sprak, hij hoorde haar zacht, parelend lachje, daarop het dichtgaan van een deur en Mijnheer Oakwood stond in de koele nachtlucht en keek peinzend en verwijtend naar de sterren.

— Een zeer slimme vrouw! mompelde Brand, bewonderend. Zij weet hoe men zulke zaken moet aanpakken. Had zij nu reeds zijn smeekbede verhoord, dan zou hij haar reeds morgen waarschijnlijk vergeten zijn. Sluwheid, uw naam is vrouw!

Hij wachtte nog even, totdat hij Oakwood, bedroefd, als het ware met de staart tussen de benen had zien afdruppen en een taxi had zien aanroepen en toen pas kon hij met een gerust geweten weer achter het stuurwiel van zijn eigen wagen plaats nemen en naar het huis in de Cromwell Street rijden, waar hij, zoals hij wel begrepen had, Raffles nog klaarwakker vond en verdiept in de studie van de geheime code, met een zilveren kan sterke koffie op een comfort naast zich en een doos sigaretten onder het bereik van zijn hand.

— Geef mij nog vijf minuten, Charles, zei Raffles zonder op te zien en ik zal de sleutel hebben ontdekt. Het is heel wat moeilijker dan ik gedacht had!

Brand nam een sigaret uit de doos, vlijde zich in een hoek van de sofa en sloot even de ogen.

Raffles zat bijna onbewegelijk over het papier gebogen, nog bijna een kwartier lang, totdat zijn potlood plotseling haastig over het papier vloog en hij na enige seconden uitriep, zich achterover werpend in zijn stoel :

— Gevonden, Charles! Het was een

van de lastigste lettercombinaties, die ik ooit heb moeten ontraadselen en bedenken dat de code in de Russische taal gesteld is ! Ik heb er meer dan zes uren aan moeten besteden, maar nu heb ik eindelijk de sleutel gevonden !

Brand was opgesprongen en naast Raffles komen staan. Hij zag toe, hoe de pen van Raffles vlug over het papier vloog, er woorden op wierp afgewisseld met enkele cijfers. Eindelijk gooide Raffles de pen neer en greep naar zijn sigaretten.

— Is het nog niet klaar ? vroeg Brand.

— Het is geheel gereed en nu schrijf ik aan dat schepsel, aan Irma Kellermann, gebruik makend van deze code !

— Wat heb je met haar voor ?

— Dat zal spoedig genoeg blijken ! Breng mij maar eerst rapport uit, terwijl wij wat zullen eten.

En onder het nuttigen van een koude maaltijd vertelde Brand wat hij ontdekt had.

Raffles was opgestaan, ging op de fraaie schrijftafel toe, waaraan hij zo even geschreven had, zich bedienend van de geheime code en nam daar de brief op.

Hij las hem nog eens door, vouwde hem zorgvuldig op, deed hem in een enveloppe, nadat hij eerst het adres daarop met de schrijfmachine getikt had.

— Wat voor een soort brief schreef je haar ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik gaf haar een rendez-vous, maar op klaarlichte dag, stel je gerust.

— Vrees je niet, dat je hand later herkend wordt ?

— Ik heb uitsluitend drukletters geschreven, Charles. Ik weet zeker dat zij geen wantrouwen zal koesteren, want zij kan nog niet weten dat de code gestolen is. Wij zullen ons echter zeer moeten haasten, want zodra Hare het bedrog ontdekt heeft met de papieren, zodra hij heeft uitgevonden, dat de code er niet bij is, zal hij natuurlijk de vrouw waarschuwen, althans, dat zou ik doen, als ik in zijn plaats was ! In ieder geval zal het zaak zijn, haar correspondentie,

die zij morgen ontvangt, te onderscheppen.

— Dat lijkt mij geheel onmogelijk toe, Edward.

— Waarom ? Je hebt daartoe niets anders te doen dan de komst van de brievenbesteller af te wachten en aan te schellen, zodra hij zijn post in de bus heeft gedaan. Ik hoop toch wel, dat jij een goed voorwendsel zoudt weten te vinden van die post even in handen te nemen ?

Brand dacht even na en gaf toen ten antwoord :

— Gemakkelijk zal het niet zijn, maar ik zie er kans toe. Alleen de brief dus, die wij haar nu toezenden, mag zij in handen krijgen. Alle andere moet ik in beslag nemen. Maar, komt deze brief niet veel te laat voor de eerste bestelling ?

— Dat komt hij zeker, Charles, als we hem eenvoudig in een bus doen. Ik zal hem echter nu nog even met mijn motorrijwiel bezorgen aan haar huis, dan weet ik zeker, dat hij terecht komt.

Brand zag Raffles hoofdschuddend vertrekken en mompelde :

— Hij moet van ijzer zijn ! Nu, ik ben van minder hard metaal, ik ga slapen !

En Brand voegde de daad bij het woord en sliep tot de volgende morgen zes uur. Hij kleepte zich vlug aan, verliet het huis om de lastige opdracht van Raffles te gaan volbrengen en bij zijn terugkeer, om acht uur, vond hij Raffles reeds geschoren en wel, fris en opgewekt aan de onbijttafel.

— Vlug ontbijten, Charles en dan ons vermommen. Het kan hier geschieden. Wij zullen het huis aan de achterzijde en door de garage verlaten. Henderson is al gewaarschuwd en de vliegmaschine staat gereed.

— De vliegmaschine ? herhaalde Brand verbaasd.

— Ja, zij gaat naar het Eiland der Gestraften ! zei Raffles hard. Ik heb voor haar een leertijd van twee jaren vastgesteld.

— Dat is voor een vrouw van haar

leeftijd zeer hard, Edward, zei Brand zacht.

— Zij is een gevaarlijk en bloed-dorstig schepsel! hernam Raffles kort-af. Een harteloze ondankbare vrouw. Ik ken voor haar geen medelijden! Je hebt verder niets anders te doen dan te zorgen dat je gelaat geheel veranderd is en dat je om half negen in de garage bent.

Brand dacht echter niet aan tegenspraak, maar ontbeet vlug en begaf zich toen naar de slaapkamer, waar hij reeds een aanwijzing vond op zijn kaptafel, hoe hij zich te vermommen had.

Hij volgde deze aanwijzing nauwkeurig op, verbrandde het stukje papier, waarop zij stond en was precies op het hem genoemde uur in de garage, waar hij Raffles reeds aantrof.

En het was goed, dat hij wist dat hij het zijn moest, want hij zou hem stellig niet hebben herkend in die statige heer met zijn uiterlijk van Frans diplomaat, zijn gouden lorgnet en zijn grijze snor.

Raffles monsterde hem een ogenblik, knikte tevreden en raadpleegde zijn horloge.

— Over een paar minuten zullen wij moeten gaan!

— Zou jij mij niet eens eerst verklaren, wat wij eigenlijk gaan doen?

— Je hebt gelijk. Ziehier. Het briefje in geheimschrift, ondertekend met het nummer van een hooggeplaatst spion, een chef, beveelt haar om te negen uur te zijn aan de zuidelijkste punt van de Serpentine in Hyde Park. Daar zal zij worden aangesproken door een heer — die heer ben ik — wiens uiterlijk beschreven wordt en die zij moet volgen in de auto, waarmede hij gekomen is. Dat is ongeveer alles. De rest zal zij later wel vernemen. En nu heb ik je nog te vragen of er vanochtend veel brieven voor haar waren?

— Twee, behalve de onze! Een en daarvan was van onze Oakwood! De andere was van een groot modehuis. Hier zijn de twee brieven.

Raffles nam de brieven van Brand aan en opende die, aan welks achter-

zijde inderdaad de naam van Oakwood vermeld stond.

— Het wordt inderdaad de hoogste tijd, dat die vrouw verdwijnt! zei Raffles. De man bevindt zich al geheel onder haar betovering en ik vrees dat hij als was in haar handen zou zijn, als wij haar toestonden haar duivelse kunsten op hem toe te passen. En vooruit nu, het is hoog tijd.

Raffles opende de garagedeur. In de volkomen verlaten achterstraat stond de grote, snelle reiswagen reeds te wachten, met Henderson, die voor de gelegenheid een zwarte baard had gekregen, achter het stuurwiel.

Zodra de beide vrienden naast elkander waren gezeten in de fraaie wagen, reed hij haastig weg.

Het was klokslag negen uur, toen zij langs de zuidelijke oever van de beroemde vijver reden en Irma Kellerman moest zeker het gewicht van de ontvangen instructie hebben begrepen, want zij liep daar reeds heen en weer, in een sierlijk wandeltoilet en nu en dan stilstaande om rond te zien.

Zodra zij de limousine zag, bleef zij wachtend stilstaan. Raffles opende het portier, ging op haar toe en zei in onberispelijk Frans:

— Ik ben nr 103, van de Franse sectie. Wees zo goed en volg mij onmiddellijk.

Irma dacht er zelfs niet aan iets te vragen of tegen te werpen. Zij vroeg alleen maar:

— Hoe weet u dat ik Irma ben? Ik ken u in het geheel niet, ik heb u nooit gezien.

— Men heeft mij uw foto getoond. De zaak is van belang. Poremkin is trouwens al op de hoogte gebracht.

Raffles hield het portier al voor haar open. De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, toen zij daar binnen nog een tweede heer zag zitten, die eerst zijn hoed voor haar af nam, maar zij kreeg geen tijd tot nadenken, want reeds had Raffles haar in de wagen geholpen, het portier dichtgeklapt en op een der strapotins geplaatst.

Onmiddellijk reed de auto in zeer snelle vaart weg en even onmiddellijk bijna kreeg Irma Kellermann achterdocht. Men is niet voor niets bijna twintig jaren achtereen spionne!

Zij was een weinig bleek geworden, maar zij beheerste zich uitstekend en vroeg aan Raffles, die zodanig zat, dat hij haar minste beweging kon volgen.

— Gaan wij buiten Londen?

— Ja! antwoordde Raffles kort.

— Maar toch zeker niet buiten Engeland?

— Ook dat! Wij gaan zeer ver, Madame. En wees zo goed om te zwijgen. Uw spreken hindert mij.

De vrouw wierp hem een kwaadaardige blik toe, maar zij klemde de lippen op elkaar en haalde de schouders op.

Een kwartier later had de auto Londen reeds achter de rug. Men reed in noordelijke richting, de huizen werden schaarser en toen stond de auto plotse-ling stil voor het hek van een groot, geheel verlaten weiland, aan een smal zijriviertje van de Theems gelegen.

Een vrij groot gedeelte daarvan was afgezet met een haag van esdoorn. Aan de oever van het stroompje stond een grote schuur. Een smalle grindweg leidde van de straatweg naar die schuur toe. Tot haar verwondering zag Irma, dat de auto, nadat de chauffeur het hek geopend had, dat die particuliere weg afsloot, dat grindpad opreed.

De plek was hier buitengewoon stil. In het rond waren niets dan weilanden te zien, wat koeien, een paar schuurtjes en dat was alles.

Weer stond de auto stil en Raffles zei tot de vrouw:

— U kunt uitstappen.

Onwillig stapte de vrouw uit en ging de grote, slechts door een paar hoog aangebrachte vensters verlichte schuur binnen, waarvan Brand vlug een kleine deur had geopend, uitkomend op het grindpad.

De vrouw slaakte 'n uitroep van verbazing, toen zij in het schemerachtige licht de omtrekken zag van een vlieg-

machine, waarvan de vleugels waren dichtgeklapt.

— Een vliegmachine? vroeg zij op een toon van verbazing. Gaan wij dan zo ver?

— Zeer ver! antwoordde Raffles kortaf. Je zult het wel zien.

Met behulp van Henderson, had Brand ook reeds de twee zeer grote vleugeldeuren geopend, die uitzagen op het weiland, door heggen omringd en de vliegmachine werd naar buiten gero-ld.

Binnen een kwartier tijds waren er de draagvlakken aan bevestigd. En Irma had genoeg verstand van zulke toestellen, om te weten, dat zij hier voor een zogenaamd amphibie-toestel stond, evenzeer geschikt om van het water als van het land op te stijgen.

Men deed haar in de machine stappen, zij zag hoe de chauffeur met zijn zwarte baard weer wegreed en toen bevond zij zichzelf reeds hoog in de lucht.

Met een snelheid, die haar verbijsterde en verschrikte, klom de machine bijna loodrecht de lucht in en verwijderde zich pijsnel van de plek, waar zij was opgestegen.

Binnen tien minuten had zij ieder besef van richting en tijd reeds verloren. Zij zag, dat zij boven water vloog. Zij keek naar voren, zich zo diep mogelijk buigend en bemerkte dat de snelheidsmeter de ongelooflijke snelheid aangaf van ruim 800 km. per uur.

En terwijl zij zo voorover gebogen zat, met haar gelaat vlak naast het hoofd van de bestuurder, zag zij ook eensklaps de strenge blik van de grijze ogep. die haar met een eigenaardige uitdrukking aanstaarden van uit de kleine ovale spiegel, die tegenover hem was aangebracht.

Zij opende met een werktuigelijk gebaar en zeer goed wetend, dat zij er toch geen gebruik van zou durven maken, haar tas om naar haar revolver te grijpen. Het wapen was verdwenen!

Toen sloot zij de ogen en liet zich zacht kreunend, achterover zinken in haar gemakkelijke zetel. Zij had zich in

het onvermijdelijke geschikt. Zij had begrepen.

Hoe lang de tocht duurde, had zij naderhand onmogelijk kunnen zeggen en nog veel minder in welke richting zij vlogen. Inderdaad duurde de reis omstreeks 3 uren. Toen daalde de machine zeer plotseling en toen zij uit het raampje keek, ontwaarde zij op een diepte van ongeveer 800 meter een tamelijk groot eiland, geheel eenzaam en verlaten te midden van de Oceaan.

Enkele minuten later gleden de drijvers van het toestel over het kalme water van een zeer schone baai, de schroef stond stil, de machine liep haar vaart uit en kwam tot stilstand, dicht bij een zandige oever. De vrouw, half versuft, zag palmbomen, tropische planten, zij hoorde kleine apen en papegaaien krijsen. Brand had de zijdeur reeds geopend en Raffles stapte uit, nam de vrouw in zijn armen, droeg haar, tot aan het midden zijner dijen door het

water wadend, naar de oever, plaatste haar op een platte steen en zei met grote ernst!

— Je hebt voorlopig je doel bereikt, Irma Kellermann. Hier zul je twee jaren blijven. Je bent hier op het Eiland der Bestraften en aanstonds zal de kolonie van misdadigers, van onrechtvaardigen, van onderdrukkers van allerlei soort, die ik hier bracht, je komen halen. Ik zal je niet zeggen waar dit eiland ligt, niemand, die hier woont, weet het trouwens. En heb je nu eigenlijk begrepen met wie jullie te doen hebben gehad? Zo niet, luister dan. Het is John Raffles, die je gestraft heeft en je heeft hier gebracht, een paar duizend mijlen van Londen. Aan ontvluchten behoef je niet te denken. Geen ander eiland overtreft in eenzaamheid deze strafkolonie. Je zult voedsel hebben en een dak en dat is alles! Mogen deze twee jaren je tot inkeer brengen! Vaarwel! Of beter tot ziens!

HOOFDSTUK VII

DE CHEQUE

Het was ongeveer zeven uur in de avond toen Aokwood de laatste hand legde aan zijn toilet, staande voor de grote spiegel, die zich in zijn slaapkamer bevond, een van de vijf fraaie vertrekken, waaruit zijn flat bestond.

Bij de deur stond de huisknecht, die hem zoeven geholpen had en op zijn bevelen wachtte.

— Ik denk dat ik pas zeer laat zal thuiskomen, Higgs! zei Oakwood, met zijn spitse vingers zijn das strikkend. Ik dineer in de stad, met een dameskenis en je behoeft vannacht niet op te blijven. Je moogt ook uitgaan, als je wilt.

— Dank u, mijnheer, zei Higgs.

De deur ging dicht. Aokwood parfumeerde zich, stak een verse anjer in zijn knoopsgat, vulde zijn sigarettenko-

ker, overtuigde zich dat zijn portefeuille goed gevuld was en verliet toen de slaapkamer en zijn woning.

Hij bestuurde zelf de auto, die hem naar de woning van de spionne bracht.

Hij belde aan en zei tot het dienstmeisje, dat hem de deur opende:

— Madame Kellermann? Zeg maar dat ik er ben, meisje.

— Mevrouw is niet thuis! zei het kind, vrij onverschillig.

— Niet thuis? herhaalde hij verwonderd. Maar dat is onmogelijk. Wij hadden een afspraak. Zij zou met mij gaan dineren. Het is precies half acht!

— Ik kan niet anders zeggen dan dat madame niet thuis is.

— Maar wanneer is zij dan uitgegaan?

— Vanochtend om een uur of acht!

Sindsdien is zij niet thuis geweest en dat verwondert ons eigenlijk genoeg. Zij had willen thuiskomen om te lunchen. Om één uur kwam er zich hier de heer Sladermarop aanmelden, die zei, dat hij verwacht werd en dat kan uitkomen, want zij had bijzondere bevelen gegeven voor een goede lunch.

— Dan zal ik ook wachten! gromde de departementschef. Wat drommel, ik heb toch met haar afgesproken.

— Zoals u wilt, mijnheer.

En Oakwood wachtte inderdaad een vol uur...

Juist op het ogenblik, dat hij diep teleurgesteld en woedend jaloers opstond om heen te gaan, kwam het dienstmeisje binnen en overhandigde hem 'n brief, waarin hij tot zijn ontsteltenis het volgende las:

Mijnheer Oakwood,

Ik zou het wachten nu maar opgeven en u eens gaan bekommeren om zaken, die van meer belang zijn, dan een diner met een schepsel als Irma Kellerman, die gij waarschijnlijk wel nooit zult terugzien, want zij bevindt zich zeer ver van hier op dit ogenblik.

En dat is voor u een groot geluk, want zij had het voorzien op een uiterst gewichtig stuk, een schetstekening met alle toebehoren van een u welbekende vliegtuig, die zich onder uw berusting bevindt. Wat ik zeg, kan ik ook bewijzen als u dat verlangt. Ik beweet volstrekt niet, dat gij bezweken zoudt zijn voor de verleiding van die vrouw, maar aan de andere kant geloof ik uw weerstandsvermogen niet al te hoog te mogen aanslaan. Ik koos dus het zekere voor het onzekere en verwijderde de vrouw. Doet u hetzelfde van uw kant en verzoek de Minister het kostbare stuk elders onder dak te brengen.

Mannen, die zo spoedig onder de indruk komen van een paar mooie vrouwen, zijn niet de aangewezen personen om een plan van zulk een ontzagelijke betekenis in hun safe te houden. Ik hoop en verwacht, dat u mijn raadgeving zult opvolgen.

Met gevoelens van gematigde hoogachtung,

JOHN RAFFLES

Mijnheer Oakwood frommelde het briefje ineen, vuurrood, stormde het vertrek uit en ijde de straat op. Hij reed mistroostig weg in de fraaie auto. Met hem hebben wij verder niets meer te doen, hij verzinkt in de vergetelheid. Alleen valt te melden, dat hij 'de zonderlinge raad inderdaad opvolgde, hem door Raffles gegeven en de minister verzocht een ander te belasten met de bewaring van het gevaarlijke stuk. In ieder geval blijkt hieruit, dat Mijnheer Oakwood zichzelf goed kende en dat kan men lang niet van ieder man zeggen.

En nu de laatste van het trio!

Raffles, die Oakwood's doening gevolgd had, wachtte tot de auto geheel uit het gezicht was, stapte toen uit de portiek en sloeg de weg in naar het hotel Alexandra. Halverwege ongeveer kwam hem een grote, donkerblauwe limousine achterop rijden, die vaart minderde, terwijl de bestuurder, niemand anders dan Brand, Raffles van terzijde strak aankeek.

Zonder dat een woord was gewisseld opende Raffles het portier en stapte in. Een paar minuten later stond de grote wagen weer stil voor het brede terras van het bekende hotel, Raffles stapte uit en ging binnen.

Hij liep regelrecht op de portier toe en vroeg met gedempte stem:

— Is Grootvorst Iwan nog in zijn appartementen?

— Ja mijnheer, maar zijne excellentie heeft gezegd, dat hij niet gestoord mocht worden. Hij verwacht een vriend!

Raffles toonde de portier een zilveren penning, met het bekende stempel van Scotland Yard. De man werd bleek van schrik en stotterde:

— Om 's hemelswil, mijnheer, dat moet toch een misverstand zijn! Vorst Iwan Slarotdimov kan toch niets met Scotland Yard te maken hebben?

— Wijs me vlug zijn kamer. Als hij zelf geen moeilijkheden maakt, zal ik het zeker niet doen.

Met de lift ging hij tot de tweede verdieping, Raffles stapte uit en de portier bleef angstig wachten, in beraad, of hij de directeur nog zou waarschuwen.

Raffles had de kamerdeur reeds geopend en stond tegenover Poremkin in avondtoilet en blijkbaar gereed om uit te gaan.

— Ik ben gezonden om u te verzoeken, mij naar het hoofdbureau te vergezellen, mijnheer. Hier is mijn penning. Bent u bereid, zonder verzet mee te gaan?

Poremkin was een weinig bleker geworden, maar bleef kalm en vroeg zonder dat zijn stem trilde:

— Hoe luidt de aanklacht?

— Spionnage!

— Het is belachelijk, maar natuurlijk denk ik er niet aan, mij te verzetten. Ik denk echter, dat deze domme vergissing zeer onaangename gevolgen zal hebben voor zekere al te ijverige personen. Gij staat zeker wel toe, dat ik nog een en ander bij mij steek?

— Dat spreekt vanzelf! Hier ligt uw portefeuille, vergeet ze niet! Hier vind ik nog een diamanten ring, ook wel de moeite waard om niet te laten slingeren.

— Mijn papieren, dat is de hoofdzaak! zei de gewaande grootvorst met een grimmig lachje, terwijl hij een kleine cassette opende en daaruit enige papieren nam, die hij bij zich stak.

Zij waren reeds op weg naar de deur, toen Poremkin plotseling iets scheen in te vallen.

Hij stond stil en vroeg een weinig aarzelend:

— Ben ik de enige, die in deze dwaze vergissing betrokken is?

— Het is geen vergissing, mijnheer Poremkin en er zijn nog twee andere personen bij betrokken. Maar, die zijn zeer ver van hier! De vrouw is, laat ik maar zeggen, onbereikbaar en Hare heeft enige uren geleden de vlucht genomen, zonder u zelfs te waarschuwen. Daaruit kunt u zien welk een haast hij

had. Het spreekt vanzelf, dat de politie nieuwsgierig is uit de mond van de enig overgeblevene van het complot een en ander te vernemen, over deze naamsverwisseling.

Poremkin was zeer bleek geworden. Hij keek Raffles aan, alsof hij tot de bodem van zijn ziel wilde doordringen.

Toen liep hij snel op zijn overjas toe, die aan een haak hing, plooidde die over zijn arm, zette zijn hoed op en liep haastig de gang op, door Raffles op de voet gevolgd.

Beiden gingen met de lift naar beneden en verlieten het hotel, nagekeken door de verbijsterde portier.

Een ogenblik aarzelde Poremkin, alvorens in de auto te stappen, maar Raffles liet hem geen keus en vlug reed de wagen weg.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de auto stil voor hetzelfde huis in de Victoria Street, in welks deurpost nog altijd de verraderlijke kogel uit de windbuks zat! Maar dat kon Poremkin niet weten, want hij kreeg volstrekt niet de gelegenheid of de tijd, om zich heen te zien, nadat het portier was geopend en een man van zeer krachtige lichaamsbouw hem bij de arm had gevat en hem de reeds openstaande deur had binnengeduwd.

— Maar, ik ben hier niet op Scotland Yard! riep Poremkin woedend uit, toen de deur achter hem was dichtgevallen.

— Dat ben je ook niet Alexci Poremkin, zei Raffles, volkomen bedaard. Je bent hier in een van mijn huizen en het zal van je zelf afhangen hoe lang je hier zult moeten blijven.

De spion slaakte een kreet van dolle woede en brulde, al zijn waardigheid en zijn aangeleerde noblesse vergetend:

— Jij! Alweer jij! Maar zul je mij dan hier altijd de voet dwars zetten?

Hij had de hand in de zak van zijn overjas gestoken, die hij had aangetrokken vóór hij in de auto plaats nam, maar onmiddellijk voelde hij de ijzeren greep van een andere hand om zijn benedenarm en met een gekreun van pijn moest hij de vingers uiteenspreiden.

die de kolf van de browning reeds omvat hielden.

Het was Henderson, de reus, die van achteren op hem was toegetreden en hem ontwapend had.

Raffles had de korte worsteling koeltjes gadeslagen en hernam :

— Ik zou nu maar toegeven, Alexci Poremkin, dat de partij voor je verloren is. Alle troeven zijn op dit ogenblik in mijn hand, op één na, maar die zou ik ook nog gaarne hebben en daarom heb ik je gehaald. Heb je nog niet geraden wie ik ben ?

— John Raffles ! zei Poremkin hees een stap achteruit wijkend.

— Juist : ik wil nu dat gij uw verstand gebruikt en mij nu dadelijk zegt in wiens handen zich de som bevindt en op welke wijze die uitbetaald had moeten worden aan Aokwood, als hij werkelijk het stuk had durven uitleveren ! Veertigduizend pond ? Kom er maar liever dadelijk rond vooruit ! Ik denk dat jij het geld hebt. In contanten ? Als een cheque ? In dollars of in Engels geld ? Dat weet ik niet. Daarom nam ik je hiermee naar toe. Dit is een eigenaardig huis, Poremkin. Men kan er weken, maanden en jaren blijven, zonder dat iemand het bemerkt. Aangenaam is dat uiteraard niet. Een kelder, altijd kunstmatig verlicht is eigenlijk geen prettig verblijf voor een vorst, al of niet nagemaakt. Toon mij dus snel, dat je

ezelachtigheid niet zo ver gaat, gevangenschap boven een enkele haal van je vulpen te verkiezen ! En vergeet nooit, dat ik nimmer bluf, Poremkin ! Waarmee ik dreig, dat kan ik ook steeds uitvoeren !

Poremkin dacht een kort ogenblikje na en zei toen, Raffles vast aanziende :

— Ik heb dat bedrag nog niet ! Dat is de waarheid, op mijn woord van eer en ik verzoek je te bedenken, dat ik nog altijd officier ben ! Het geld zou mij gezonden worden, zodra ik in codeschrift naar Moscou gemeld zou hebben, dat ik geslaagd was. Ik heb twintigduizend pond aan contanten bij mij.

— Persoonlijk eigendom ?

— Neen, werkkapitaal, als ik mij zo mag uitdrukken.

— Dan schrijf je een chèque voor de helft ! En dan zal ik tevreden zijn, niet voor mij, maar voor mijn hospitalen, laboratoria, voor mijn beschermelingen. Hier is je chèqueboek. Vul die in. Je blijft natuurlijk vannacht hier, totdat een van ons dat bedrag geïnd heeft. Onmiddellijk daarna zal ik je in vrijheid laten stellen. Dit huis bezit een zeer lange tunnel en je behoeft je niet de minste illusie te maken, dat je het ooit terugvindt. Stem je in al die voorwaarden toe ?

— Ik moet wel ! gromde de spion.

En met venijnige halen begon de pen over het papier te krassen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Kooi des doods

